

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 106ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ:

Σε πείσμα των καιρών...

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ:

**Αθήνα: Σάββατο 18 Οκτώβρη,
12 το μεσημέρι, Πεδίο του Άρεως**

**Θεσσαλονίκη: Τρίτη 21 Οκτώβρη,
6.00μμ, Καμάρα**

ΣΤΙΣ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ δικάζεται ο Γιώργος Μπαλάφας σε δεύτερο βαθμό. Η δίκη αφορά στο σύνολο των κατηγοριών που τον βαρύνουν σχετικά με τη δράση της "Αντικρατικής Πάλης". Μετά από την αποδοχή του πάγιου αιτήματος της υπεράσπισης για συνεκδίκαση όλων των σε βάρος του υποθέσεων, το Εφετείο θα κληθεί να κρίνει πάλι τόσο την αθωωτική απόφαση του μεικτού ορκωτού κακούργιοδικείου όσο και την καταδικαστική -10 χρόνια- του τριμελούς. Με πιο απλά λόγια, στις 22 Οκτωβρίου κορυφώνεται η δικαστική οδύσσεια του Γιώργου Μπαλάφα.

Η υπερδωδεκαετής ομηρία του Μπαλάφα δεν είναι μόνο μια πράξη εξωφρενικής αδικίας, ένα ακόμη δείγμα του τρόπου με τον οποίο λειτουργούν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Η σκευωρία σε βάρος του και -κυρίως- η προσπάθεια ανατροπής της συνιστούν καίριο πολιτικό

και κοινωνικό ζήτημα. Γιατί:

- πρέπει η κοινωνία να πάψει ν' αποδέχεται το οργανωμένο κρατικό ψεύδος. Το ότι κάποιοι ασφαλίτικοι εγκέφαλοι βάφτισαν το Μπαλάφα μέλος της "Αντικρατικής Πάλης" είναι σημείο της τρέχουσας κυρίαρχης αλήθειας. Αυτή ακριβώς η αγοραία αλήθεια των μηχανισμών συγκροτεί το τεράστιο Ψεύδος που αποσαθρώνει τις συνειδήσεις των πολιτών.
- δεν πρέπει η πολιτική ένταξη να ποινικοποιείται. Η αντιεξουσιαστική κοσμοθεωρία του Μπαλάφα κι η δράση που αυτή συνεπάγεται, δεν μπορούν να μετατραπούν σε τεκμήρια ενοχής.
- πρέπει ν' αναχαιτιστούν οι απροκάλυπτες παρεμβάσεις των ΗΠΑ οι οποίες αποσκοπούν στην παγίωση του δικού τους αυταρχικού ποινικού συστήματος σε πλανητικό επίπεδο. Το Στέιτ Νηπάρτμεντ που δε διαμαρτυρήθηκε ποτέ για τις φασικές δίκες των χουντικών στρα-

τοδικείων, εξέφρασε την οργή του για την αθώωση του Μπαλάφα και ουσιαστικά επέβαλε την κατοπινή καταδίκη του.

- δεν πρέπει ν' αποδεχτούμε την κουλτούρα της εξατομίκευσης. Η ελευθερία του "άλλου" δεν είναι μόνο Αξία. Είναι αναπόσπαστο κομμάτι της "δικής μας" ελευθερίας.

Η 18 Οκτωβρίου είναι μέρα αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα. Θα πραγματοποιηθούν εκδηλώσεις σε πολλές πόλεις της χώρας, καθώς και πορεία με μοτοσυκλέτες κι αυτοκίνητα που θα ξεκινήσει από το Πεδίο του Άρεως στις 12 το μεσημέρι. Άνθρωποι κάθε ηλικίας θα εκφράσουν έμπρακτα την αντίθεσή τους στην κρατική βαρβαρότητα και την αλληλεγγύη τους στο Γιώργο Μπαλάφα. Σε πείσμα της ιδεολογίας του καναπέ και της χρηματολαγνείας. Σε πείσμα των μεταμοντέρνων καιρών...

Ανακοίνωση της Επιτροπής Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα

Στις 22 Οκτωβρίου αρχίζει στο μεικτό ορκωτό εφετείο η συνεκδίκαση των υποθέσεων του Γιώργου Μπαλάφα. Με αφορμή την έναρξη αυτής της σημαντικής δίκης, 13 πόλεις όρισαν την 18η Οκτωβρίου ως ημέρα αλληλεγγύης για να του εκφράσουν έμπρακτα τη συμπαράστασή τους. Άτομα, πολιτικά σχήματα και κοινωνικές ομάδες στην Αθήνα, το Αργίριο, την Άρτα, το Βόλο, τα Γιάννενα, το Ηράκλειο, τη Θεσσαλονίκη, τη Λαμία, την Ξάνθη, την Πάτρα, τα Τρίκαλα, τις Σέρρες, τα Χανιά και στον τόπο καταγωγής του, το Χιλιμόδι, με τοπικές εκδηλώσεις, κινητοποιήσεις ή παρεμβάσεις θα δηλώσουν ότι είναι στο πλευρό του Γιώργου Μπαλάφα καταγγέλοντας τη μαγία των διωκτικών αρχών, την εκδικητικότητα των δικαστών, τις παρεμβάσεις των αμερικάνων.

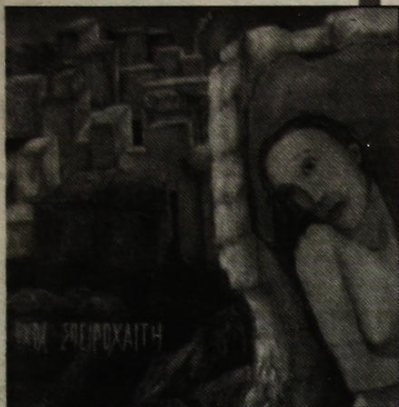
Στην Αθήνα θα πραγματοποιηθεί συγκέντρωση στο Πεδίο του Άρεως στις 12 το μεσημέρι, από όπου θα ξεκινήσει πορεία με μηχανές και αυτοκίνητα προς τις φυλακές Κορυδαλλού. Η Επιτροπή Αλληλεγγύης καλεί να πλαισιώσουν την πορεία όλοι όσοι ζητούν να τεθεί τέλος στην ομηρία του, ώστε να εκφραστεί έμπρακτα η αλληλεγγύη στον Γιώργο Μπαλάφα που άδικα συμπληρώνει πλέον 4 χρόνια φυλάκισης.

Επιτροπή Αλληλεγγύης
στο Γιώργο Μπαλάφα

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΑΔΡΑΣΟΥΜΕ, ΘΑ ΜΑΣ ΛΙΩΣΟΥΝ!

Εμείς αποφασίζουμε...

Κυκλοφόρησε το CD από το μουσικό σύνολο "Ωχρά Σπειροχαίτη". Για επικοινωνία: **Θερμοπυλών 9** 135 61 Αγ. Ανάργυροι Αθήνα

★ ★ ★

Μετά κόπων και βασάνων, αλλά και σε πείσμα των εξελίξεων, κυκλοφόρησε η πρώτη έντυπη εκπομπή, η οποία ακούει στο όνομα "NO JUSTICE, NO PEACE..." και μεταδίδεται περιοδικά από τις Σέρρες, στους ΤΘ 58, ΤΚ 62100, μεγάκκυλους. Η μπροσούρα: "Η ΜΟΥΣΙΚΗ RAP ΚΑΙ Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ", είναι το δεύτερο βήμα που επιχείρησε η εκπομπή μετά την κυκλοφορία των δύο πρώτων κασσετοσυλλογών rap μουσικής, τον Ιούνιο του '97. Για μια καλύτερη θεώρηση της rap μουσικής και γενικότερα της hip-hop κουλτούρας, η μπροσούρα συνοδεύεται από δύο νέες κασσετοσυλλογές με ελληνικά και ξένα συγκροτήματα. Τα έσοδα από την πώληση της μπροσούρας και των κασσετοσυλλογών θα διατεθούν για τη διατήρηση στην κυκλοφορία των παλαιών και την παραγωγή νέων έντυπων εκπομπών.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ RAP ΚΑΙ Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

No Justice, No Peace... I

ΚΑΘΩΣ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ οδηγείται προς την αναπόφευκτη κατάληξή του, η ΓΣΕΕ έχει κηρύξει ακόμη μια απεργία-τουφεκιά για την Πέμπτη 23 Οκτώβρη. Τα πραγματικά γεγονότα είναι γνωστά. Το κράτος επιχείρησε την αναδιάρθρωση του λογιστικού του σε μια μακροοικονομική βάση. Το κεφάλαιο, χωρίς να καταφέρει να μειώσει την φορολογία των επιχειρήσεων, πέτυχε να μειώσει το μη μισθολογικό κόστος, ενώ ενέγραψε και σοβαρές υποθήκες για τη νομιμοποίηση ενός άθλιου μεροκάματου στο μέλλον με τα "τοπικά σύμφωνα απασχόλησης". Και στη ΓΣΕΕ, προδιεγεγραμμένα ηττημένη, μένει να σηκώσει στιγμιαία το απεργιακό μπαράκι και να δηλώσει πως προώθησε -έστω και μακροπρόθεσμα- το 35ωρο. Ένα 35ωρο, ταφόπλακα του ελεύθερου χρόνου. Ο εργασιακός χρόνος ελαστικοποιείται, προεκτείνεται και γεμίζει ασφυκτικά τη ζωή μας. Υποχρεωτική

κή εργασία από το πρωί ως το βράδυ, χωρίς πληρωμένες υπερωρίες, όταν "έχει δουλειά". Υποχρεωτική αργία όταν "δεν έχει". Φτάνει ο μέσος όρος της δουλειάς στο εξάμηνο να 'ναι 35 ώρες την εβδομάδα.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από την προκήρυξη που κυκλοφόρησε για την απεργία ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου και Γραφικών Τεχνών. Ο σύλλογος καλεί και σε σύσκεψη-συζήτηση στα γραφεία του (Καποδιστρίου 12, 2ος όροφος) την Δευτέρα 20 Οκτώβρη, 8.00μμ. Ξεκαθαρίζοντας ότι "απεργούμε για τις δικές μας ανάγκες κόντρα στα αφεντικά και όχι για το χατίρι της ξεφτυλισμένης της ΓΣΕΕ".

"Διευθέτηση του χρόνου εργασίας": αυτά είναι τα νέα αντεργατικά σχέδια που ετοιμάζουν κυβέρνηση και εργοδότες. Δεν φτάνει η λιτότητα χωρίς τέλος, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, το ωρομίσθιο, οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου, η διάλυση των α-

σφαλιστικών ταμείων, οι μαζικές απολύσεις, τώρα πάνε να σαρώσουν και το 8ωρο - 40ωρο. Ο χρόνος εργασίας δε θα υπολογίζεται, πλέον, σε 40 ώρες την εβδομάδα και 8 ώρες την ημέρα. Θα υπολογίζεται σε ευρύτερα χρονικά διαστήματα... Το αφεντικό σας σίγουρα θα τρίβει τα χέρια του...

Την Πέμπτη 23 Οκτώβρη απεργούμε και απαιτούμε:

Νομοθετική απαγόρευση των απολύσεων • Βασικό μισθό αναγκών. Να μπορούμε να ζούμε απ' αυτόν χωρίς δεύτερη δουλειά και υπερωρίες • 7ωρη συνεχή εργασία -35ωρο- 5ημερο. Κατάργηση ωρομισθίου και μερικής απασχόλησης • Μείωση του ορίου συνταξιοδότησης στα 55 • Οι εισφορές για την κοινωνική ασφάλιση να βαρύνουν αποκλειστικά τους εργοδότες • Δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για εργαζομένους και ανέργους • Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό, χωρίς προϋποθέσεις και για όσο διάστημα διαρκεί η ανεργία.

αλληλογραφία

Να μην αφήσουμε το σκοτάδι να πνίξει τα μυαλά μας!

Μια κριτική στην προκήρυξη του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Άνω-Κάτω Πατησίων και στο άρθρο της "Αλφα" που ασχολείται με το ίδιο θέμα, τον εμπρησμό δηλαδή του Στεκιού Άνω-Κάτω Πατησίων.

Αν ήταν μόνο μια προκήρυξη γραμμένη από οργή που προήλθε από τον εμπρησμό, δεν θα έλεγα τίποτα. Θα ήταν απλά ένα πρόσθετο αρνητικό δείγμα συνείδησης στο "χώρο". Τώρα, με το άρθρο στην πρώτη σελίδα της "Αλφα", αλλάζουν τα πράγματα.

Δεν ξεχνάμε; Δεν συγχωρούμε;

"...ομάδα κοινωνικών σκουπιδιών... μια αγέλη ανθρωποειδών... τα αποβράσματα... και τα θηλαστικά να εκπέσουν στην κατάσταση των ερπετών... νεοφασιστικά μιάσματα..." κλπ.

Η γλώσσα φανερώνει την σκέψη-η γλώσσα προδίδει τον άνθρωπο. Όταν διάβασα και ξαναδιάβασα τα δύο κείμενα νόμιζα πως βρίσκομαι σε λάθος ταινία. Μια γλώσσα φασίζουσα, βρισιές παντού, μερικά λάθη και παραδόξοι συλλογισμοί. Μέχρι τώρα -αν θυμάμαι καλά- πάντα εμείς οι αναρχικοί είμασταν "αποβράσματα", "σκουπίδια" και διάφορα ζώα για το κράτος και τους φασίστες. Στην ουτοπία μου -και στον καθημερινό αγώνα για μια ελεύθερη κοινωνία- δεν υπάρχουν αντίπαλοι που είναι "ανθρωποειδή". Νομίζω πως πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί με τα κείμενα, με τις λέξεις και τα μέσα τα οποία χρησιμοποιούμε. Διαλέξαμε τον δρόμο της αντίστασης ενάντια στην καπιταλιστική κοινωνία της εκμετάλλευσης, κατανάλωσης, σεξισμού και ανταγωνισμού, ενάντια στην ιδεολογία του ρατσισμού. Δεν διαλέξαμε αυτό το δρόμο για να αναπαράγουμε τον ίδιο τρόπο σκέψης και πράξης. Οι ιδέες μας θα αποδειχθούν μέσα από την διαφορετική μας ζωή, την αλληλεγγύη προς όλους όσους την έχουν ανάγκη και τον ανθρωπισμό μας, που δεν υπάρχει στο καπιταλιστικό σύστημα. Ο αγώνας μας θα είναι αποφασιστικός και θα σέβεται τον άνθρωπο. Αυτό γίνεται μόνο αν πάρουμε στα σοβαρά και τηρήσουμε αυτά που λέμε. Αυτό το συμπέρασμα όμως δεν βγαίνει όταν διαβάζω αυτά τα κείμενα.

Με αυτή την ανάλυση της κοινωνίας που παρουσιάζεται στα δύο κείμενα, τί άλλο θα περιμένατε από φασίστες, αντί να κάψουν τα στέκια μας; Και τί θα πει η φράση "...ώστε να είναι βέβαιοι ότι εκείνη την ώρα το στέκι δεν έχει κόσμο, φοβούμενοι οι θρασυδελιοί μήπως και βρουν μπροστά τους άλλους"; Εμείς παιδιά, δηλαδή ο αντιεξουσιαστικός χώρος, πότε πηγαίνουμε συνήθως να κάψουμε αυτοκίνητα ή τράπεζες; Μήπως η

προκήρυξη γράφτηκε από άντρες-μαχητές, με τη φαντασία του ηρωικού αγώνα άντρα εναντίον άντρα, όπως στα παλιά γουέστερν; Εγώ νομίζω πως οι "θρασυδελιοί" ήταν απλά "έξυπνοι".

Παραπληροφόρηση -όχι μόνο από τα ΜΜΕ!

Ο εμπρησμός αυτός δεν έχει καμία άμεση σχέση με τον εμπρησμό στον Ξενώνα προσφύγων του Rostock της Γερμανίας. Αντί να σκεφτείτε λίγο τι ακριβώς δείχνουν τα δύο γεγονότα, βλέπετε φασίστες τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γερμανία χωρίς να βγάζετε τα απαραίτητα συμπεράσματα που θα οδηγούσαν -ίσως- και σε μια συγκεκριμένη δράση εναντίον τους. Το πογκρόμ του Rostock είναι ένα από τα καλύτερα παραδείγματα του κρατικού ρατσισμού, της εκμετάλλευσης και της κατασκευής φόβων για την προάσπιση των σχεδίων της κυρίαρχης ελίτ. Το πογκρόμ το δημιούργησαν οι κρατικές υπηρεσίες της Γερμανίας, φτιάχνοντάς για μήνες ένα κλίμα εναντίον των προσφύγων. Αυτό, μαζί με την ξενοφοβία των ντόπιων και την κινητοποίηση των φασιστικών-ναζιστικών ομάδων κατέληξε σ' ένα τριήμερο πογκρόμ υπό την προστασία των μπάτσων. Οι μπάτσοι συνέλαβαν όλους τους αυτόνομους/αναρχικούς και άλλους που ήρθαν για προστασία των προσφύγων. Το αποτέλεσμα ήταν οι γνωστές εικόνες στην τηλεόραση, με τις οποίες δικαιολόγησαν την κατάργηση του ασύλου για τους πρόσφυγες. Το πογκρόμ ήταν "η απόδειξη πως ο γερμανικός λαός δεν θέλει περισσότερους ξένους". Αυτή ήταν τότε η κατάληξη ιδεολογία για να ενοποιηθεί η γερμανική κοινωνία πέρα από "ανατολικογερμανικές απογοητεύσεις" και "δυτικογερμανικά παντοδύναμα όνειρα". Τελικά να μην ξεχνάμε -και εείς δεν κήκε στο Rostock! Όταν κάποιος αναλαμβάνει να ενημερώσει την κοινωνία για διάφορα γεγονότα οφείλει να είναι ακριβής. Η πραγματικότητα έχει ως εξής: Στο Rostock δεν υπήρχε θάνατος ξένου μετανάστη, παρά μόνο καμένοι ξενώνες μεταναστών. Πρόσφυγες και μετανάστες έχουν και σε άλλες πόλεις όπως: Solingen, Mölln, Lübeck κτλ, κτλ. Οι φασίστες σκότωσαν πάνω από 150 ξένους (και όχι μόνο) στη Γερμανία από το 1990 και μετά. Πρέπει να είμαστε ακριβείς σε αυτά που λέμε και γράφουμε!

Οι εύκολες λύσεις πολλές φορές δεν είναι σωστές ή μπάτσοι, TV...

Δεν συμφωνώ με την ανάλυσή σας. Χρησιμοποιείτε μια πολύ απλοϊκή συνταγή: Να πάρουμε ένα μεγάλο καζάνι, να βάλουμε μέσα μπάτσους, διανοούμενους, δημοσιογράφους, το κακό κράτος και κανένα φασίστα, να το ανακατέψουμε καλά -και να μια ωραία εικόνα της εχθρικής μας κοινωνίας. Δυστυχώς η κοινωνική κατάσταση είναι πιο πολύ-

πλευρη και πολύπλοκη. Υπάρχουν αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα διαφόρων κοινωνικών ομάδων που μερικές φορές συμπίπτουν και με φασιστικές αντιλήψεις. Στις περισσότερες φορές όμως ο καπιταλισμός δεν χρειάζεται τον φασίστα για να αναπτυχθεί. Για την Ευρώπη θα έλεγα ότι ενοχλούνται κι όλος τα αφεντικά και οι πολυεθνικές εταιρίες απ' τα ξυρισμένα κεφάλια. Κρίμα για το ωραίο σύνθημα στις διαδηλώσεις...

Και τελειώνοντας, κάτι για τα θεμέλια που στηρίζουν -κατά την άποψή μου- τη σημερινή κοινωνία και το νεοφασισμό. Έχετε ξεχάσει, όπως συνήθως, τον παράγοντα πατριαρχία.

Περί πατριαρχίας

Αν και ακούμε πως -τουλάχιστον στον "χώρο"- δεν υπάρχει σεξισμός, η πραγματικότητα είναι αντίθετη:

- Κουβέντες για "γκόμενες" και "πουτάνες".
- Γενική απαξίωση στις συζητήσεις προς τις γυναίκες ομιλήτριες. Όταν μιλάει ένας άντρας, όλοι ακούν προσεκτικά.
- Οι γυναίκες συμμετέχουν στην παραγωγική διαδικασία, ταυτόχρονα στις δουλειές του σπιτιού, ενώ συνήθως σηκώνουν και το μεγαλύτερο βάρος στα προβλήματα στις ερωτικές σχέσεις.
- Οι απολύσεις πλήττουν κυρίως τις γυναίκες.
- Η καθημερινή σεξιστική λεκτική -και όχι μόνο- βία, δείχνει ξεκάθαρα το ποιος έχει την εξουσία.
- Η προπαγάνδα για την "ελληνοχριστιανική οικογένεια" -άντρας, γυναίκα, δύο παιδιά, η μικρότερη ελεγχόμενη ιεραρχημένη ομάδα- θεμελιώνει τόσο την εξουσία των αντρών πάνω στη γυναίκα (και τα παιδιά) όσο και αυτή του κράτους πάνω στους ανθρώπους.

Μια μεγάλη πορεία βρίσκεται μπροστά μας -να είμαστε πιο συνεπείς και ειλικρινείς και στην ανάλυση και μεταξύ μας. Για να καίει η φωτιά μέσα μας και μετά τα τριάντα, που συνήθως οι περισσότεροι έχουν φύγει.

"Schwarzer Stern"

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Ο τυχαίος θάνατος ενός αλβανού...

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του αλβανού μετανάστη την Παρασκευή το πρωί στη Θεσσαλονίκη, στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης, δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα προμελετημένο έγκλημα. Ένα έγκλημα στο οποίο συμμετέχει ολόκληρη η κοινωνία, εναλλάσσοντας διαρκώς το ρόλο του θύτη και του θύματος, την "δικαιοσύνη" και το δίκαιο, τον πόνο και την τρέλα, τα διαφορετικά κατακερματισμένα κομμάτια του εαυτού της. Κάτι λιγότερο από μια αλληγορία, κάτι περισσότερο από μια θεατρική πράξη, στο πρόσωπο του πανικόβλητου αλβανού και του παράφρονα ασφαλίτη υπήρξαν για λίγα δευτερόλεπτα -αυτά που προηγήθηκαν της δολοφονίας- οι διαφορετικές όψεις ενός διαρκούς πολέμου. Από τη μια μεριά ο φόβος, η περιθωριοποίηση και μια ζωή γεμάτη κατατρεγμό και διώξεις. Από την άλλη μεριά, η ένοπλη βία, η εξουσιαστική παράνοια, η απάνθρωπη κατοχή της ζωής, η επιβολή του θανάτου. Μπροστά σε μια τέτοια εικόνα, τα ΜΜΕ, ο ιατροδικαστής και ο εισαγγελέας δεν ήταν παρά χλωμές σκιές. Παρέλασαν απλά για να παίξουν τον μικρό -και τυποποιημένο- ρόλο τους, τα ΜΜΕ επιχειρώντας να θολώσουν την εικόνα (συνδέοντας αρχικά την δολοφονία με τους βιασμούς στον περιφερειακό, κάτι που αργότερα "έξεχασαν" να επανորθώσουν), ο ιατροδικαστής επιβεβαιώνοντας την εκδοχή του ασφαλίτη, ο εισαγγελέας αφήνοντάς τον ελεύθερο. Και ακόμη πιο χλωμές σκιές, κάποιοι αλβανοί στο χώρο του σιδηροδρομικού σταθμού να ψελί-

ζουν ότι ήταν εν ψυχρώ δολοφονία. Ήταν όμως απλά ένα στιγμιότυπο. Μια ακόμη εκτυρωστικότητα όπλου στις εκατοντάδες που προηγήθηκαν. Μια ακόμη δολοφονία στις δεκάδες του παρελθόντος -και στις ακόμη περισσότερες του μέλλοντος. Αντιμέτωπη με το νεκρό μετανάστη, η κοινωνία δεν είχε άλλη επιλογή από το να κλείσει ακόμη μια φορά τα μάτια της, μόνο που τώρα ήταν λίγο πιο ενοχλητικό, καθώς έγινε σχεδόν στο κέντρο της πόλης. Ελάχιστα όμως. Τα όπλα εκτυρωστικότητας με ρυθμό μονόστηλου. Και οι μετανάστες σωριάζονται νεκροί και σκεπάζονται με τα εξάσφαιρα εξάσπλητα της αλβανικής μαφίας. Η αλβανική μαφία θα πει ο ασφαλίτης Γιώργος Σπανίδης. Η αλβανική μαφία θα πει ο εργολάβος πριν πληρώσει το άθλιο μεροκάματο. Η αλβανική μαφία θα πει ο αγρότης πριν καταγγείλει στις "αρχές" τους "παράνομους" εργάτες γης για να μην τους πληρώσει. Η αλβανική μαφία θα σκεφτόταν πριν ενάμιση χρόνο ο πρόεδρος του δικαστηρίου που φυλάκισε τον αλβανό που είχε κλέψει ένα καρβέλι ψωμί. Η αλβανική μαφία θα κραυγάζουν οι έγκυροι δημοσιογράφοι, οι πληρωμένοι αναλυτές, οι δολοφόνοι με τους κονδυλοφόρους. Η ένοχη σιωπή σκεπάζει τους δεκάδες φόνους των μεταβατικών αστυνομικών αποσπασμάτων στα σύνορα. Η αδιάφορη σιωπή σκεπάζει τα βασανιστήρια στα αστυνομικά τμήματα. Η σιωπή της αμνησίας σκεπάζει τους μαζικούς βιασμούς αλβανίδων από έλληνες φαντάρους στην Ήπειρο το '92-'94. Η απόλυτη

σιωπή σκεπάζει τους "πολίτες που πήραν το νόμο στα χέρια τους" στα χωριά. Γιατί η σιωπή είναι ένοχη, είναι αδιάφορη, είναι αμνησία, είναι -τελικά- απόλυτη. Είναι ένοχη γιατί είναι η σιωπή της εξουσίας, η ομηρία μιας κοινότητας 400.000 ανθρώπων, ο χειρισμός τους ως φτηνό εργατικό δυναμικό και ως αναλώσιμους, η εξώθησή τους στην παρανομία και στο περιθώριο, η καταλήστευση της χώρας τους, η λεηλασία της ζωής τους. Είναι αδιάφορη γιατί είναι η σιωπή των συνδικάτων και των άθλιων εργατοπατέρων, το κυνήγι του συνδικάτου οικοδόμων στην Ομόνοια σε άγαστη σύμπτωση με την αστυνομία, η -αφού δεν συμφέρει- απάθεια της διεθνιστικής αλληλεγγύης, ο εξοβελισμός χιλιάδων εργατών στη μαύρη εργασία, ο κατατρεγμός των μεταναστών ως υπεύθυνους για την ανεργία. Είναι αμνησία γιατί όλα αυτά είναι στιγμιότυπα της ανελέητης πραγματικότητας μιας κοινωνίας που θέλει να λέγεται "προοδευτική", που διακήρυξε άπειρες φορές στο παρελθόν τον αντιρατσισμό της και που το 1/3 της, σχεδόν 5.000.000 άνθρωποι, είναι μετανάστες στις τέσσερις γωνίες του πλανήτη. Και είναι απόλυτη γιατί και οι ίδιοι οι αλβανοί προέρχονται από μια κοινωνία κατακερματισμένη, με μικρή συνοχή, σχέσεις και αλληλεγγύη, διεσπασμένη από την αρχή σε "βορειοηπειρώτες" και αλβανούς, χωρίς κοινωνική ταυτότητα και ισχυρή κουλτούρα, μια κοινότητα που σε αντίθεση με τις υπόλοιπες κοινότητες μεταναστών δεν κατόρθωσε ν' α-

Αφίσσα που κυκλοφόρησε από συντρόφους/ισσες την επόμενη μέρα της δολοφονίας στη Θεσσαλονίκη

ναπτύξει μια συλλογική αυτοάμυνα και έγινε εύκολο υποχείριο στα χέρια του κράτους. Σε κάθε περίπτωση, η ταυτότητα του θύτη και του θύματος είναι γνωστή:

είναι συλλογικά όλη η κοινωνία. Μένει να γίνει γνωστή και η ταυτότητα του υποκειμένου της αντίστασης...

M.K.

...και η προμελετημένη δολοφονία μιας κοινωνίας

ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΜΑΦΙΑ, αύξηση της εγκληματικότητας, αποτροπιασμός της κοινής γνώμης. Ένας καταγίσιμος εικόνων, τίτλων, ρεπορτάζ. Πλήρης απουσία στοιχειώδους λογικής, κανένα ερώτημα.

Περί "αλβανικής μαφίας"

Όπως είναι γνωστό, η λέξη "μαφία" χαρακτηρίζει την οργανωμένη εγκληματική δραστηριότητα που αναπτύχθηκε αρχικά στον εξεθλωμένο από τη φτώχεια ιταλικό νότο και στη συνέχεια, μετά το μεγάλο μεταναστευτικό κύμα ιταλών στις αρχές του αιώνα, στις ΗΠΑ. Υπήρχαν κοινές συνθήκες με αυτές που χαρακτηρίζουν τον αγώνα για επιβίωση των αλβανών: φτώχεια, εξεθλίωση, μαζική μετανάστευση. Οι ομοιότητες όμως σταματούν εδώ. Όπως είναι επίσης γνω-

στό, αν και σκόπιμα "εξεχνιέται", η μαφία, τόσο στην Ιταλία όσο και στις ΗΠΑ, είχε πάντοτε στενές σχέσεις με την εξουσία. Στο μεσοπόλεμο, στην Ιταλία, οι μαφιόζοι συνεργάστηκαν με τους φασίστες για την επικράτηση του Μουσολίνι. Την ίδια περίοδο στις ΗΠΑ οι μαφιόζοι χρησιμοποιήθηκαν για να τσακιστεί το εργατικό κίνημα. Στη συνέχεια, μια αγαστή συνεργασία με την εξουσία για την εξασφάλιση της κυριαρχίας των ΗΠΑ στις χώρες της Λατινικής Αμερικής, με σημείο συνάντησης το εμπόριο κοκαΐνης. Και ακολουθεί η εισαγωγή ηρωίνης από τη Ν.Α. Ασία στα χρόνια του πολέμου του Βιετνάμ. Τη θερμή δεκαετία του '70 στην Ιταλία, η μαφία συνεργάστηκε με τη Χριστιανοδημοκρατία για την "αποκατάσταση της τάξης", είτε με διείσδυση σε ακροαριστερές ένοπλες ομάδες, είτε συνεργαζόμενη με νεοφασίστες σε δολοφονικές επιθέσεις. Κράτος και μαφία ευθυγραμμίζονται. Ο κόσμος της παρανομίας πλέον, παρόλο που για πολλούς διατηρεί μια ρομαντική εικόνα της παραβατικότητας, ελέγχεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό από τις κατά τόπο εξουσίες, και πάνω απ' όλα σε ό,τι αφορά το εμπόριο ναρκωτικών. Οι αλβανοί που ωθούνται στην παραβατικότητα, εάν επιθυμούν να περάσουν από τη διάπραξη εγκλημάτων που γεννιούνται από την απελπισία σε μια οργανωμένη μορφή εγκλήματος, πρέπει να ενσωματωθούν στις υπάρχουσες δομές του κόσμου της παρανομίας, ή να συντριβούν από αυτές. Και αυτό στην Ελλάδα γίνεται στο κύκλωμα της πορνείας και του εμπορίου ναρκωτικών, όπου φυσικά τα μεγάλα αφεντικά δεν είναι αλβανοί. Έτσι, η

έκφραση "αλβανική μαφία", ως οργανωμένο έγκλημα που ελέγχεται από αλβανούς, θα ήταν κατάλληλη μόνο για να χαρακτηρίσει το καθεστώς Μπερίσα, με το οποίο εξάλλου έλληνες επιχειρηματίες και κρατικοί λειτουργοί είχαν ειδικές σχέσεις. Ενώ ο όρος αλβανική μαφία είναι μια επινόηση των media, αυτό που μπορεί να ειπωθεί είναι ότι οι συνθήκες εξαθλίωσης οδηγούν ένα τμήμα των αλβανών στην εγκληματικότητα.

Περί εγκληματικότητας

Κατά την πρόσφατη επίθεση των media στις συνειδήσεις, εμφανίστηκε μια αναφορά της ελληνικής αστυνομίας, σύμφωνα με την οποία οι αλβανοί κατέχουν πλέον την πρώτη θέση στη διάπραξη σοβαρών εγκλημάτων, με δεύτερους τους έλληνες, τρίτους τους ρουμάνους και τέτατους τους ταϊγάνους (οι εφημερίδες περιορίστηκαν στην παρατήρηση ότι οι ταϊγάνοι δεν καταγράφονται ως έλληνες). Πέρισι, πρώτοι ήταν οι ρουμάνοι. Βέβαια, ποτέ δεν ακούσαμε για ρουμανική μαφία. Λογικό. Οι αλβανοί μετανάστες είναι δεκάδες φορές περισσότεροι από τους ρουμάνους, επομένως είναι αυτοί από τους οποίους εξαρτάται τεράστιο μέρος της οικονομίας, δηλαδή αυτοί που πρέπει κύρια να ζουν σε καθεστώς τρόμου για να μπορούν να τους εκμεταλλεύονται ευκολότερα. Από την άλλη μεριά, αυτά τα ίδια τα ποσοστά της συμμετοχής στην εγκληματικότητα (στο βαθμό που δεν είναι κατασκευασμένα), με βάση την αντίληψη για την εγκληματικότητα καταμετρούνται. Τα εργατικά ατυχήματα δεν είναι εγκλήματα. Οι τοξικοεξαρτημένοι που στοιβάζονται

στις φυλακές δεν υφίστανται εγκληματική συμπεριφορά, οι μετανάστες που ξυλοκοπούνται και δολοφονούνται στα σύνορα δεν πέφτουν θύματα κάποιων μαφιών, ούτε και οι πνιγμοί των μεταναστών που σωριάζονται στα σαπιοκάραβα καταγράφονται ως εγκληματικές ενέργειες, και οι απειλησμένοι που συνειδήτουν ή ασυνειδήτουν επιλέγουν αργούς ή γρήγορους θανάτους για να ξεφύγουν από τον καθημερινό θάνατο του ανθρώπινου δεν δολοφονούνται από μια εγκληματική οργάνωση της κοινωνίας. Όλα αυτά είναι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, "ατυχήματα", "αβλεψίες", τραγικά αλλά "αναπόφευκτα" περιστατικά. Αν η εγκληματικότητα οριζόταν με κριτήριο τα συμφέροντα της κοινωνίας και όχι αυτά της εξουσίας, είναι προφανές πόσο διαφορετική θα ήταν η καταγραφή της.

Περί κοινωνικού μηδενισμού, ταυτότητας και διαφοράς

Ο καπιταλισμός είναι το πιο κυνικό απ' όλα τα συστήματα. Δεν επικαλείται καμία αξία, καμία πίστη για να λειτουργήσει. Σε αυτόν όλα επιτρέπονται (εξυπακούεται: σε όποιον μπορεί να πληρώσει). Η κυριαρχία του "ορθού λόγου" της οικονομίας δεν απελευθερώνει, αντίθετα δημιουργεί έναν εφιαλτικό κόσμο, ένα από τα χαρακτηριστικά του οποίου είναι η αναγκαιότητα απόκτησης ταυτότητας. Όχι, οι τηλεθεατές δεν εξαπατούνται απλά από τα media. Η διεστραμμένη αγελαία συμπεριφορά τους αποτελεί και δικό τους πόθο. Εκείνοι που δεν πιστεύουν σε τίποτα εξακολουθούν σε κάτι να πιστεύουν. Δεν είναι απλά η ικανοποίηση του αι-

σθήματος της ξενοφοβίας, είναι η ανάγκη για την προβολή του "κακού" ώστε να υπονοείται η ύπαρξη του "καλού". Η αναφορά στην εγκληματικότητα αποκαθιστά την αίσθηση της ύπαρξης της "τάξης" και της "ηθικής". Ο αποτροπιασμός γι' αυτόν τον κόσμο βρίσκει πεδίο για να εκφραστεί. Παλιότερα, αυτή η λειτουργία διεκπεραιωνόταν μέσω του "αποτροπιασμού για τα εγκλήματα των ναρκωμανών", των "διαφορετικών" που προηγήθηκαν των αλβανών. Ο μεγάλος φόβος που προκάλεσε το φαινόμενο της τοξικομανίας (στο βαθμό που αποκάλυπτε την πραγματικότητα αυτού του κόσμου) απαντήθηκε με την δαιμονοποίηση των τοξικοεξαρτημένων. Είναι η ίδια κίνηση της οικονομίας που στο παρελθόν δημιουργήσε τον τοξικομανή ως πραγματικότητα και ως εικόνα που τώρα γεννά τον "αλβανό" ως πραγματικότητα και ως εικόνα. Οι αλβανοί και τα πρεζάκια, με τη ζωή και το θάνατο τους φουσκώνουν τραπεζικούς λογαριασμούς. Με την εικόνα τους κυριαρχούν το "περιθώριο" και την "εγκληματικότητα". Αποκρύπτεται το γεγονός πως το περιθώριο είναι χώρος στον οποίο η οικονομία εξορρίζει το ανθρώπινο, ξεχνιέται πως το μέγιστο έγκλημα είναι η ίδια η οργάνωση της κοινωνίας που μας έχει επιβληθεί. Οι ευηπόλητοι πολίτες βρσκουν ταυτότητα, απωθούν τις ενσχές τους. Οι αλβανοί και τα πρεζάκια, η απόλυτη έκφραση της ανθρώπινης κατάστασης, του κοινωνικού μηδενισμού της πανούκλας που αγκαλιάζει νεκρά το τέλος του αιώνα.

N.N.

Αλφα
FOR THE HUMAN RIGHTS MOVEMENT

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 106

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Το τέλος μιας ιστορίας...

Η απαλλαγή λόγω αμφιβολιών και κατ' επέκταση η αποφυλάκιση του Παναγιώτη Δριμυλή στις 14 Οκτωβρίου από το μεικτό ορκωτό κακουργιοδικείο έκλεισε τον τραγικό κύκλο που είχε ανοίξει στις 5 Ιουλίου του 1996 με το συμβάν της Χ. Τρικούπη. Έναν κύκλο που τα σημάδια κι οι συνειδήσεις που διαμόρφωσε θα προβάλλονται στην καθημερινότητα μας για πολύ καιρό ή και χρόνια ακόμη, δυστυχώς.

Πιστεύω ότι σε κανέναν δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία για τη μη ποινική ευθύνη του Π. Δριμυλή στο συμβάν της Χ. Τρικούπη. Όσοι λοιδώρησαν την αθωωτική απόφαση του δικαστηρίου μάλλον δεν έχουν καταλάβει τι συμβαίνει και κυρίως τι σημαίνει.

Η στατικότητα που έχει διαπιστωθεί την τελευταία περίοδο στον αναρχικό χώρο, είχε μια ευθεία αντανάκλαση στην αντιμετώπιση των γεγονότων που διαμορφώθηκαν από τις 5 Ιούλη του 1996 και μετά.

Οι πολιτικές ευθύνες και συνέπειες που προέκυψαν από την εξέλιξη των γεγονότων αντί να επιμεριστούν αναλογικά, με περισσή ευκολία και δαιμονολογικό αφορισμό αποδόθηκαν στο Δριμυλή. Ένα αυτούσιο κι αυτεξούσιο κίνημα ανατροπής αν δε βγάλει από τις αποτυχίες και τις τραγωδίες του τα χρηστικά εκείνα συμπεράσματα που θα κατατεθούν στις συνειδήσεις των αγωνιζομένων, μάλλον δεν έχει προοπτικές ανάτασης.

Η εμπειρική επάρκεια που νόμιζαν κάποιοι ότι αρκούσε σαν εργαλείο ανάλυσης μαζί με τη βιωματική ανεπάρκεια που διακατείχε πολλούς και πολλές επέτρεψε στους μηχανισμούς όντας σύνθετους και πολλαπλάν μέσων να κάνουν το μεγάλο παιχνίδι. Καμιά στιγμή του κύκλου των γεγονότων δεν μπορεί να θεωρηθεί σημείο ή όρος αγώνα και κανένας δεν μπορεί να εμπνευστεί ή να συνδέσει προοπτικές που γεννήθηκαν εκεί με τις προοπτικές της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Τα ιδεολογικά παραληρήματα, οι εσχατολογικές εξηγήσεις και αντεγκλήσεις έκαναν πιο εκωφαντική την απουσία μας από τα γεγονότα που δημιουργήσαμε μια εμπειρία αλλά στο τέλος ξεπέρασαν πολλούς. Πριν ακόμα ο μύθος και η σύγχυση διαπεράσει το βλέμμα μας η μνήμη πρέπει να διαπεράσει τη σκέψη μας. Η ζώσα και ολάκερη και όχι κατακερματισμένη και ελλειπτική μνήμη, μπορεί να κάνει φωτεινή την παρουσία μας στις μεγάλες προκλήσεις που ετοιμάζουν κάτι εισαγγελείς και καθηγητάκι με τα ανδρείκελά τους. Μια δολοφονία και μια πολύμηνη φυλάκιση είναι το δυσανάλογο τίμημα ενός καπρίτσιου και μιας βούλησης ανιχνεύσιμης και ευάλωτης.

Γ.Κ.

Βία, χάος, εγώ δεν είμαι Σπράος...

Πριν τρεις μήνες ο πρωθυπουργικός συνεργάτης Γιάννης Σπράος με μια ανατριχιαστική έκθεσή του σχετικά με την εισοδηματική πολιτική -και τον πληθωρισμό- που έβγαине στη δημοσιότητα προκαλούσε ποικίλα σχόλια και αντιδράσεις από όλα τα κοινωνικά στρώματα. Την προηγούμενη Δευτέρα ο φοβερός καθηγητής ξαναχτύπησε με μια νέα "προσφορά στο τραπέζι του κοινωνικού διαλόγου". Οι ιδιοκτήτες και εκδότες την έντυπη δημοσιογραφία θα μνημονεύουν για χρόνια το Σημίτη και τους επιτελάρχες του, για την τάση που έχουν να αποκαλύπτουν συνεχώς νέα σχέδια και να μην αφήνουν μ' αυτό τον τρόπο κενά τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Είναι σαφές πλέον ότι ολοκληρώνεται η επίθεση κεφαλαίου και κυβερνήσεων σε ολόκληρη την Ευρώπη, απέναντι σ' ένα νεκρό εδώ και χρόνια εργάτικο κίνημα. Οι συνέπειες αυτής της καταστροφικής αλλά καλά οργανωμένης αναδιάρθρωσης (όπως ονομάστηκε) είναι εμφανείς και στην Ελλάδα που πασχίζει να ευθυγραμμιστεί με τους κανόνες του προγράμματος σύγκλισης. Δεν έχει κοπάσει ακόμα ο θόρυβος για τη σχεδιαζόμενη κατάργηση -και τυπικά- του οχταώρου καθώς και την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων και γινόμαστε μάρτυρες μιας πραγματικής ισοπέδωσης του ασφαλιστικού συστήματος. Η νέα έκθεση του Σπράος γίνεται χωρίς υπερβολή μια βόμβα στα θεμέλια των τελευταίων κοινωνικών κεκτημένων, των τελευταίων εργασιακών δεδομένων.

Στο στόχαστρο της κυβερνητικής κεφαλαιοκρατικής αθυδοσίας μπαίνουν τα βασικά δικαιώματα όλων των ασφαλισμένων και όχι μόνο των σημερινών συνταξιούχων. "Για πολλούς νέους ανθρώπους το όριο συνταξιοδότησης θα είναι ο θάνατος" έλεγε την Τρίτη ένας συνδικαλιστής οικοδόμος στην απεργιακή συγκέντρωση του κλάδου και μάλλον δεν είχε άδικο.

Αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των συντάξεων, αύξηση των εισφορών προς το δημόσιο τομέα, κατάργηση συγκεκριμένων κατηγοριών συντάξεων, κατάργηση επιδομάτων και του θεσμού βαρέων-ανθυγιεινών είναι ορισμένα μόνο από τα κύρια συστατικά της νέας κυβερνητικής συνταγής.

Πιο συγκεκριμένα μέσα στα πλάνα του Γ.Σπράου υπάρχει η πρόταση της αύξησης του ορίου συνταξιοδότησης για όλους τους κλάδους εργαζομένων -και μάλιστα σε πρώτη φάση- στα εξηταπέντε χρόνια ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για άνδρα ή γυναίκα. Έτσι μένει ανοιχτό όπως αντιλαμβανόμαστε, το ενδεχόμενο περαιτέρω αύξησης ανάλογα με τις ανάγκες που θα προκύψουν από το σύστημα. Ταυτόχρονα θα επανεξεταστούν και ειδικές περιπτώσεις συνταξιοδότησης όπως αυτές των χαμηλών ορίων και της ειδικής μεταχείρισης της μητέρας.

Εμφανίζεται για πρώτη φορά ο θεσμός της εθνικής κατώτερης σύνταξης (στην ουσία πρόκειται για κατάργηση της πραγματικής κατώτερης σύνταξης) που θα μπορεί να συμπληρώνεται από τις εισφορές του εργαζομένου στα ταμεία και από μια επιπλέον κάλυψη του τύπου της ιδιωτικής ασφάλισης.

Αυστηροποιούνται τα όρια συνταξιοδότησης για λόγους αναπηρίας και καταργείται ο θεσμός των βαρέων-ανθυγιεινών, ο οποίος σύμφωνα με τα όσα γράφει η έκθεση μέχρι αυτή τη στιγμή επιβραβεύει τις κακές συνθήκες εργασίας και αυξάνει το μισθολογικό κόστος. Άρα είναι περιττός.

να συζητηθούν προτάσεις και τρόποι αντιμετώπισης σε προβλήματα και καταστάσεις που μπορεί να προκύψουν. ΕΙ ΜΕΧΡΙ ΕΚΕΙ ΗΤΑΝ.

Αντί για προτάσεις και αντιπροτάσεις, συμφωνίες και διαφωνίες, ακούστηκαν και με εχθρικό ύφος από ορισμένους τα εξής: ότι η αφίσα δεν είναι αναρχική, αλλά απλώς αντιφασιστική, ότι αυτοί που πήραν την πρωτοβουλία είναι ανεύθυνοι, σπεκουλάροι εις βάρος του κόσμου, και ότι άλλα λέγαν πριν και άλλα τώρα. Επίσης ότι στόχος δεν είναι το President, και αυτό που θα έρθουν διαβάζοντας την αφίσα εξαιτίας της δεν θα ξέρουν τι θα γίνει!

Άτομα που δεν συμμετείχαν στην πρώτη συνέλευση, έλεγαν τι ειπώθηκε σε αυτή, ενώ άτομα που καλέστηκαν για την συγγραφή της αφίσας και δεν ήρθαν, εμφανίστηκαν και έκαναν κριτική! Ξαφνικά ΟΛΟΙ διαφώνησαν με την συγκεκριμένη πορεία και υπερασπίστηκαν ότι πρέπει να γίνει κάτι διαφορετικό. Και όταν ρωτήθηκαν γιατί δεν τα είπαν όλα αυτά στην προ-

Σχετικά με την ενοποίηση των ταμείων παρά την αναφορά στα ιδιαίτερα προβλήματα που θα συναντήσει μια τέτοια προσπάθεια, προτείνεται η σύμπραξη τους δηλαδή η ενοποίηση μόνο των όρων συνταξιοδότησης, κάτι που μπορεί άμεσα να μειώσει μεγάλο αριθμό συντάξεων.

Χαρακτηριστική της διεστραμμένης σκέψης του πρωθυπουργικού συμβούλου είναι η πρόταση που δίνει το δικαίωμα στους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης να επενδύουν τους πόρους τους στην ελεύθερη αγορά επιζητώντας την αύξησή τους. Χαρακτηριστική βολή λοιπόν ή αλλιώς το κερασάκι στην τούρτα που μας πλασάρεται τον τελευταίο χρόνο μέσα από τις προτάσεις και τα συμπεράσματα του κοινωνικού διαλόγου. Πόσο μακρινά μπορεί να είναι όσα ακούμε και διαβάζουμε τις τελευταίες μέρες σχετικά με την εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής, τη στιγμή μάλιστα που η ΓΣΕΕ, ο κύριος συμπρωταγωνιστής στον κοινωνικό διάλογο έχει αρκεστεί σ' έναν υποτακτικό ρόλο: αυτόν της επικύρωσης των αποφάσεων της εργοδοσίας. Προκλητική δεν είναι η στάση της κυβέρνησης, η του ΣΕΒ, προκλητική είναι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία η οποία ούτε για τα μάτια του κόσμου δεν διεκδικεί έστω κάποια ψίχουλα.

Προκλητικοί έως επικίνδυνοι είναι οι κρατικοσυνδικαλιστές που καλλιεργούν τη νοοτροπία του συντεχνιακού χαρακτήρα στους εργασιακούς χώρους και μιλούν τον τελευταίο καιρό για την αύξηση της παραγωγικότητας, την ευελιξία της αγοράς, την ανάγκη προώθησης των έργων.

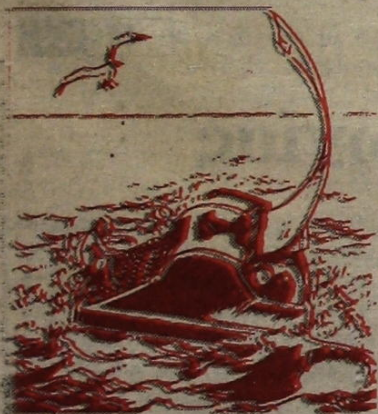
Συνυπεύθυνοι για τον εργασιακό μεσαίωνα είναι η ΓΣΕΕ που ρίχνει τις ευθύνες για την ανεργία στους ίδιους τους εργαζόμενους, μιας και οι τελευταίοι δεν μπορούν να προσαρμοστούν στις σύγχρονες απαιτήσεις και εξελίξεις της παραγωγής.

Λίγες μέρες μετά την επανεμφάνιση του Σπράου δίνεται στις εφημερίδες ένα πόρισμα που συνέταξαν επιστήμονες για λογαριασμό της ΓΣΕΕ. Ο αντίλογος των επίσημων συνδικαλιστών δεν μπορεί παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειες που καταβάλλονται, να ξεφύγει από τη "γραμμή" της κυβέρνησης και το κλίμα εκσυγχρονισμού της κοινωνίας. Με θράσος προβάλλονται ως αίτια της γενικότερης κρίσης και των προβλημάτων του ασφαλιστικού συστήματος, το χαμηλό επίπεδο ασφαλιστικής υποδομής και η έλλειψη πληροφοριακών συστημάτων και μηχανογράφησης. Παράλληλα επισημαίνει τον κίνδυνο της αύξησης των συνταξιούχων και την μείωση των γεννήσεων! Στο ίδιο πόρισμα ενώ ζητούν τη διασφάλιση του κοινωνικού ρόλου του κράτους, με επιστημονικές αληθείες προτείνουν την παράλληλη ιδιωτική ασφάλιση, για τους νεοεισερχόμενους στα ταμεία, εργαζόμενους (όλα στην κατεύθυνση της ενίσχυσης του ιδιωτικού τομέα).

Αυτή η συνδικαλιστική ηγεσία, ο πιο ύπουλος εχθρός του εργατικού κινήματος, με την τακτική της συνεργασίας με το κεφάλαιο για το καλό της εθνικής οικονομίας μας καλεί σε 24ωρη απεργία.

Οι εργαζόμενοι θα βρεθούν έτσι κι αλλιώς στο δρόμο τη συγκεκριμένη μέρα γιατί πρέπει να δώσουν την απάντησή τους στον Σπράου, στην κυβέρνηση, στις Βρυξέλλες. Οι αυλοκόλακες της εξουσίας, οι επαγγελματίες της ΓΣΕΕ όμως έχουν κάθε λόγο να φοβούνται.

Τ.Χ.

Εν τέλει σκίσαμε τις αφίσες μας.

Στις 18 Οκτώβρη (δηλ. σήμερα) πραγματοποιείτε ένα από τα μεγαλύτερα φασιστικά συνέδρια που έχουν γίνει στην Ελλάδα, στο ξενοδοχείο President με συμμετοχή πολλών ευρωπαϊκών φασιστικών κομμάτων και του Ελληνικού Μετώπου. Ορισμένοι σύντροφοι πριν κάποιες μέρες πήραν την πρωτοβουλία να καλέσουν όλα τα άτομα και τις ομάδες του αναρχικού χώρου της Αθήνας σε ανοιχτή συνέλευση με σκοπό να υπάρξει μια οργανωμένη απάντηση στο κορυφαίο αυτό γεγονός. Το κάλεσμα που βγήκε και καλούσε στην συνάντηση αναφέρονταν στην φασιστοσύναξη και στον εμπρησμό του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Άνω Κάτω Πατησίων. Στο τέλος αναφέρονταν ότι το γεγονός του εμπρησμού δεν έχει απαντηθεί όπως η βαρύτητα του γεγονότος επιβάλλει και ότι πρέπει να υπάρξει μια δυναμική απάντηση επ ευκαιρίας και της διεθνούς συνάντησης.

Κανείς μας βέβαια δεν περίμενε να γίνει μια φασιστική συνάντηση για να κτυπήσει τους φασίστες, αλλά επιβάλλεται να κτυπήσεις και εκεί. Και με μια επιθετική πορεία, όχι μόνο απαντάς στο συγκεκριμένο γεγονός, αλλά και στον εμπρησμό του αυτοδιαχειριζόμενου Στε-

κιού, αφού οι εκφραστές, οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και οι μιμητές παρόμοιων ενεργειών και φασιστικών επιθέσεων στην Ευρώπη, μαζεύονται σε ένα συγκεκριμένο μέρος κάποια χιλιόμετρα από το σπίτι σου.

Εννοείται ότι το κάλεσμα ήταν συγκεκριμένο από αυτούς που το καλούσαν, ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ, και επίσης εννοείται ότι όσοι σύντροφοι παρευρίσκονται σε συγκεκριμένα καλέσματα έρχονται ενδιαφερόμενοι για το συγκεκριμένο γεγονός που τίθεται με προτάσεις και τρόπους δράσης και αντιμετώπισης. Οι σύντροφοι που πήραν την πρωτοβουλία είπαν τις προτάσεις τους στους παρευρισκόμενους με σκοπό να συναποφασίσουν όλοι για το τι θα κάνουμε. Από τους συμμετέχοντες αποφασίστηκε εν τέλει συγκέντρωση και πορεία προς το President με συγκρουσιακό χαρακτήρα. Ο τόπος συγκέντρωσης επιλέχθηκε σαν ο μόνος δυνατός τόπος που θα υπήρχε η δυνατότητα να συγκεντρωθούμε και να πραγματοποιήσουμε την πορεία. Η πορεία αν εμποδίζονταν από τον οποιονδήποτε θα επιχειρούσε να προχωρήσει (και αυτό αποφασίστηκε) προς το President.

Τώρα ζητήματα όπως τι θα κάναμε αν είμαστε λίγοι, αν μας διαλύσουν και το που θα πάμε και αν πάμε κάπου μετά, αποφασίστηκε να συζητηθεί σε μια δεύτερη κουβέντα καθώς επίσης και τα οργανωτικά της πορείας. Δηλαδή η πρώτη συνέλευση έληξε με το εξής δεδομένο: συγκέντρωση και πορεία προς το President. Όσο για την αφίσα που θα καλούσε στην πορεία ο καθένας μπορούσε να συμμετέχει στην γραφή και στην μορφή της.

Η δεύτερη συνέλευση ξεκίνησε με μία ενημέρωση για άλλες κινήσεις που θα έκαναν αριστέρες οργανώσεις, και μετά για να κυλήσει η κουβέντα και επί των συγκεκριμένων θεμάτων που είχε κανονιστεί,

σαμε" για τα λάθη που κάναμε και τον χυδαίο "κερδοσκοπισμό" που επιχειρήσαμε να πράξουμε εις βάρος όλων σας. ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΗΣΥΧΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ, ΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΩΝ ΞΕΝΩΝΩΝ, ΔΕΝ ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗ ΜΑΣ.

Α! ρε Αναρχία του χάους! και του ξεκαβλώματος!

Των μπουκαλοπροσκυνητών και των κολλημένων καθοδηγητών. Των αναρχομπαμπάδων και της "μούρης". Της πολιτικής των ίσων αποστάσεων, και των γνωριμιών. Των μαυροκόκκινων ενσήμων και τις γιαλατζή θέσφατης υπερειδεολογίας. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΩΡΟΣ ΣΑΣ "σύντροφοι". Συγνώμη που θέλουμε να τον χαλάσουμε...

Και για να μην ρωτάτε:

Γ.Κ. Αθήνα

(ο έχοντας μόλις 10 κολλημένα αναρχόσημα - "αισχρός κερδοσκόπος")
Όποιος κατάλαβε, κατάλαβε.

Παλαιστίνη: Προς μια καινούργια Ιντιφάντα...

Τη συνέντευξη που ακολουθεί μάζ την έδωσε ο παλαιστίνιος φοιτητής Μ. Ζ.

Τι είναι η Γενική Ένωση Παλαιστινίων Φοιτητών;

Η Γενική Ένωση Παλαιστινίων Φοιτητών έχει 77 μέλη στην Αθήνα. Η Ένωση έχει πολύ μεγάλη ιστορία. Φτιάχτηκε στις αρχές του 1950 στο Κάιρο με πρωτεργάτη το Γιάσερ Αραφάτ κι άλλους φοιτητές. Έχει παραρτήματα σε όλον τον κόσμο. Σκοπός της είναι να ενεργοποιεί τους παλαιστίνιους φοιτητές στο εξωτερικό για να συνεισφέρουν στη δουλειά της PLO. Ουσιαστικά είναι το φοιτητικό τμήμα της PLO. Η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) δημιουργήθηκε το 1964. Αποτελείται από διάφορα κόμματα. Τα πιο βασικά είναι η ΦΑΤΑΧ με αρχηγό τον Αραφάτ. Το Λαϊκό Μέτωπο με αρχηγό το Ζορζ Χαμπάς, το Δημοκρατικό Μέτωπο με αρχηγό το Νάιμ Χαουτμε, η ΦΙΔΑ, το Κόμμα του Λαού (πρώην Κομμουνιστικό). Όλα τα κόμματα έχουν αριστερό προσανατολισμό εκτός από τη ΦΑΤΑΧ η οποία ανήκει στο Κέντρο.

Ποια είναι η συμπεριφορά που αντιμετωπίζουν οι παλαιστίνιοι στην Ελλάδα;

Για να είμαι ειλικρινής οι παλαιστίνιοι αντιμετωπίζονται καλύτερα από τους άλλους ξένους. Παρά την άσχημη τροπή που έχουν πάρει τα πράγματα στην Ελλάδα, τον παλαιστίνιο τον βλέπουν με συμπάθεια. Όμως ο νόμος που ισχύει για τους υπόλοιπους ξένους ισχύει και για τους παλαιστίνιους. Προβλήματα στο κέντρο αλλοδαπών, με την στυννομία, στο πανεπιστήμιο. Ειδικά οι φοιτητές αντιμετωπίζουν πρόσθετα προβλήματα.

Ποια είναι η κατάσταση μετά τη συμφωνία του Όσλο τόσο στα Κατεχόμενα όσο και στις "αυτοδιοικούμενες περιοχές";

Τέσσερα χρόνια μετά τη συμφωνία του Όσλο τα πράγματα στην Παλαιστίνη είναι πολύ δύσκολα. Η κυβέρνηση του Ισραήλ προσπαθεί με κάθε τρόπο όχι μόνο να μην εφαρμόσει την ήδη προβληματική για τους παλαιστίνιους συμφωνία, αλλά και να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις από μηδενική βάση. Αυτό είναι κάτι που μπορεί να αποδειχτεί στο μέλλον θετικό για μας. Ναι μεν μπήκαμε στο δρόμο της ειρήνης, αλλά κανείς παλαιστίνιος δεν είχε ιδιαίτερη εμπιστοσύνη σε αυτήν τη συμφωνία. Από την αρχή είχαμε πολλές αμφιβολίες οι οποίες τώρα αποδεικνύονται σωστές. Στην παλαιστίνη υπάρχουν

τριών ειδών περιοχές: αυτές που έχουν παλαιστινιακή διοίκηση κι ονομάζονται Α, αυτές που έχουν κοινή ισραηλινοπαλαιστινιακή διοίκηση κι ονομάζονται Β και τέλος αυτές που σύμφωνα με τη συνθήκη του Όσλο θα συζητηθούν στην τελική φάση της διαπραγματεύσεως -τέτοια περιοχή είναι κι η Ιερουσαλήμ. Στις περιοχές Α η είσοδος της παλαιστινιακής αστυνομίας χαιρετίστηκε από το λαό. Με την πάροδο του χρόνου η συμπεριφορά της παλαιστινιακής αστυνομίας έγινε πάρα πολύ αυταρχική. Βία, δώξεις, φυλακίσεις. Οι παλαιστινιακές φυλακές είναι περισσότερες από τα σχολεία. Η παλαιστινιακή κυβέρνηση δεν έχει φτιάξει ούτε ένα σχολείο. Έχει φτιάξει όμως πολλές φυλακές σαν τις ισραηλινές. Έχουμε επίσης απαγορεύσεις βιβλίων κι αναστολή έκδοσης εφημερίδων. Στις περιοχές Β η παλαιστινιακή αστυνομία ουσιαστικά δεν έχει εξουσία.

Τελικά το Όσλο ήταν υποχώρηση των παλαιστινίων; Δεν θα έπρεπε να είχε γίνει;

Θεωρώ ότι αυτή τη στιγμή είναι δύσκολο να κρίνει κανείς τη συμφωνία. Εκείνη την εποχή (μετά την κατάρρευση τη σοβιετικής ένωσης και τον πόλεμο του Κόλπου) πιστεύαμε ότι δεν έχουμε πια φίλους. Ήμασταν σε πολύ δύσκολη θέση. Πιστεύαμε ότι με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαμε κάτι να καταφέρουμε. Κανείς όμως παλαιστίνιος δεν ήταν ενθουσιασμένος με το Όσλο. Η συμφωνία άλλαξε την παλαιστινιακή ιστορία. Όμως η κυβέρνηση Αραφάτ δεν έχει δικαίωμα να συνεχίσει με αυτόν τον τρόπο. Το Όσλο πάγωσε το λαϊκό κίνημα. Μέχρι τότε δεν υπήρχε το αίσθημα της νίκης, αλλά υπήρχε σίγουρα η πεποίθηση ότι πρέπει να παλέψουμε. Την ημέρα που ο Αραφάτ υπέγραψε μαζί με το Ράμπιν τη συνθήκη, πολλές μανάδες και πολλοί πατεράδες έκλαιγαν γιατί πίστευαν ότι τα παιδιά τους χάθηκαν άδικα. Πιστεύω ότι εμείς οι παλαιστίνιοι δεν εκμεταλλευτήκαμε τα γεγονότα όπως θα έπρεπε και κυρίως το μεγαλειώδη αγώνα της Ιντιφάντα.

Αναφέρθηκες στην πολιτική Αραφάτ αναφορικά με τις πολιτικές ελευθερίες. Σε ό,τι αφορά την οικονομία;

Δυστυχώς η Παλαιστίνη δεν έχει ακόμη ανεξάρτητη οικονομία. Δεν έχουμε τα δικά μας λεφτά. Οι εργάτες μας δουλεύουν στο Ισραήλ. Αν πούμε ότι τα τελευταία χρόνια υπάρχει ένα σύστημα αυτοδιοίκη-

σης, η οικονομία παραμένει αναπόσπαστη από την οικονομία του Ισραήλ. Κάθε χρόνο έχουμε κατά μέσο όρο 100 ημέρες αποκλεισμό από το Ισραήλ. Αποκλεισμός σημαίνει ότι δεν μπορούν να μετακινηθούν άνθρωποι και προϊόντα από και προς το Ισραήλ. Η ανεργία φτάνει στο 65%. Όπως καταλαβαίνεις η κατάσταση είναι απελπιστική. Πράγμα που σημαίνει ότι έρχεται μια συνέχεια της Ιντιφάντα.

Πώς εξηγείς την άνοδο των ισλαμιστών;

Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια πολύς κόσμος πηγαίνει προς τη Χαμάς. Ακόμα και χριστιανοί που διαφωνούν πλήρως με το πρόγραμμα της πηγαίνουν προς τα εκεί. Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική του Ισραήλ σε συνδυασμό με την πολιτική Αραφάτ σπρώχνουν τον κόσμο προς τη φανατική άποψη η οποία έχει τους περισσότερους οπαδούς. Ο κόσμος πιστεύει ότι χωρίς να πονέσουν οι ισραηλινοί δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Τέσσερα χρόνια που οι παλαιστίνιοι δεν έβρισαν ούτε πέτρα, οι ισραηλινοί έγιναν πιο αδιάλλακτοι.

Οι λεγόμενες τυφλές επιθέσεις (δηλαδή σε μη στρατιωτικούς στόχους) προκαλούν αντιδράσεις ακόμα και σε αυτούς που υποστηρίζουν τον αγώνα των παλαιστινίων. Ποια είναι η γνώμη σου;

Προσωπικά διαφωνώ με όλες τις ενέργειες που έχουν σα στόχο πολίτες. Οι παλαιστίνιοι δεν ήταν ποτέ τρομοκράτες. Πάντα είχαμε πολιτικό λόγο. Οι σφαίρες μας πάντα ήταν πολιτικές. Αυτές οι ενέργειες εναντίον των ισραηλινών πολιτών δεν εκφράζουν τον παλαιστινιακό λαό. Εκφράζουν μόνο μια ομάδα παλαιστινίων. Όμως πρέπει να ξέρουμε ότι είναι η πολιτική Νετανιάχου που οδηγεί τους παλαιστίνιους σε τόσο έντονες αντιδράσεις. Η ισραηλινή πολιτική ωθεί τον κόσμο στο να μην πιστεύει στην ειρήνη και το διάλογο.

Κατά τη γνώμη σου πώς μπορεί ν' αντιμετωπιστεί ο σιωνισμός;

Αυτή τη στιγμή το σημαντικό είναι να έχεις ένα πολιτικό πρόγραμμα με απήχηση στον κόσμο. Οι συνθήκες δεν μας βοηθάνε. Είναι πολύ λίγοι οι φίλοι που μας έχουν απομείνει. Κανείς δεν περίμενε ότι θα καταστρεφόταν μια μεγάλη δύναμη όπως η Σοβιετική Ένωση. Είναι αποδεκτό ότι δεν υπάρχουν σταθερές δυνάμεις στην Ιστορία. Δεν περιμένω βέβαια ένα θαύμα. Πιστεύω όμως ότι αυτή τη στιγμή (όπως και σε άλλες φάσεις της Ιστορίας μας) πρέπει να έχουμε ένα σκοπό. Να προστατεύσουμε την ταυτότητα μας. Δεν μπορούμε να πάμε σε διαπραγματεύσεις με τους ισραηλινούς στο βαθμό που είμαστε αδύναμοι. Να μην πάμε πίσω. Να πάμε μπροστά το θεωρώ δύσκολο.

Πολλές φορές παλαιστινιακές ομάδες συνεργάστηκαν με ανταρτικά αραβικά καθεστώτα. Έχω την αίσθηση ότι αυτό δεν ωφέλησε το παλαιστινιακό κίνημα.

Είναι γεγονός ότι πολλές αραβικές χώρες προσπάθησαν να κάνουν την PLO ένα πιόνι στην πολιτική τους. Είναι γεγονός επίσης ότι υποφέραμε από πολλές αραβικές κυβερνήσεις. Σε κάποιες φάσεις της Ιστορίας ορισμένα παλαιστινιακά κόμματα -που δεν εκφράζουν πολύ κόσμο- συνεργάστηκαν με αραβικά καθεστώτα. Αυτό ήταν κάτι που μας στοίχισε πάρα πολύ. Εδώ πρέπει να τονίσω ότι σχέση μας με τους αραβικούς λαούς είναι στενή. Από τις κυβερνήσεις όμως δεν περιμένω τίποτα αν κι η κυβέρνηση της Αιγύπτου έχει δώσει θετικά δείγματα -σε αντίθεση με το παρελθόν. Οι επεμβάσεις των αμερικάνων στον αραβικό κόσμο είναι πολύ ισχυρές για να πε-

ριμένει κανείς κάτι θετικό.

Πολλές φορές στο παρελθόν παλαιστινιακές ομάδες έχουν υιοθετήσει ακραίες εθνικιστικές θέσεις. Πώς τοποθετείσαι πάνω σε αυτό το ζήτημα;

Στην Παλαιστίνη υπάρχουν τέσσερα εκατομμύρια ισραηλινοί. Οι παλαιστίνιοι είναι δύο εκατομμύρια. Δεν μπορώ να πω εγώ τώρα να πετάξουμε τέσσερα εκατομμύρια στη θάλασσα για να ζήσουν δύο εκατομμύρια. Αν κι ιστορικά το μέρος είναι δικό μας, σήμερα υπάρχει μια πραγματικότητα που δεν μπορούμε να αγνοήσουμε. Υπάρχουν δύο λαοί που πρέπει να ζήσουν ειρηνικά -όσο αυτό είναι δυνατό.

Θα ήθελα ν' αναφερθώ στο Χαμντάν. Η εξαφάνιση του έχει προκαλέσει ανησυχία. Είναι δικαιολογημένη;

Γι' αυτό το θέμα δεν ξέρω σχεδόν τίποτα. Γνωρίζω ότι βγήκε από τη φυλακή και κατευθύνθηκε σε κάποια αραβική χώρα. Άλλες λεπτομέρειες δεν γνωρίζω.

Σε πολλές χώρες της Ασίας και της Αφρικής τα καθεστώτα που προέκυψαν μετά την εκδίωξη των αποικιοκρατών αποδείχτηκαν βάρβαρα και τυραννικά. Ποιο είναι το όραμα σου για την ελεύθερη Παλαιστίνη;

Στην Παλαιστίνη δεν πρέπει να επιτρέψουμε να συμβεί κάτι τέτοιο. Όλος ο παλαιστινιακός λαός βγήκε στο δρόμο για να ζητήσει δύο πράγματα: Αξιοπρέπεια κι Ελευθερία. Δεν επιτρέπεται ούτε στον Αραφάτ ούτε σε κανέναν άλλο να σβήσει το όνειρο των παλαιστινίων που πάλεψαν με τις πέτρες τον πιο ισχυρό στρατό της περιοχής. Ονειρεύομαι μια χώρα που θα τα έχει καλά με όλους κι ειδικά με αυτούς τους ισραηλινούς που τόσα χρόνια πίστευαν στην ειρήνη. Υπάρχουν στο Ισραήλ πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν στην ειρήνη και την ελευθερία. Σκοπός μας πρέπει να είναι να χτίσουμε στον παλαιστινιακό λαό μια νοοτροπία ελευθερίας. Πρέπει η χώρα να έχει καλά νοσοκομεία, σχολεία, παιδικές χαρές. Πρέπει τα παιδιά μας να μπορέσουν να παίξουν... Πρέπει να φτιάξουμε μια ελεύθερη κοινωνία.

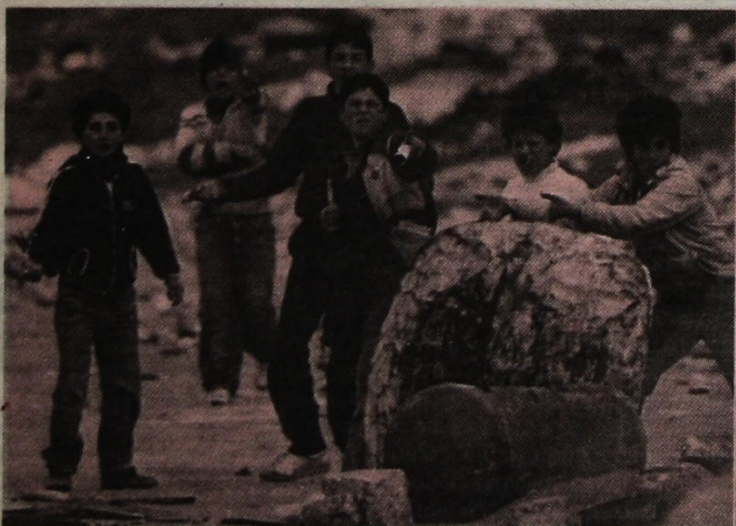
Θα ήθελα να μου περιγράψεις την ισραηλινή κατοχή. Τι ακριβώς σημαίνει να είσαι παλαιστίνιος στα κατεχόμενα;

Κατοχή σημαίνει ότι δεν μπορεί να κάνεις τίποτα. Δεν έχεις προσωπική ζωή. Πρέπει να είσαι σπíti σου από τις 7μ. Δεν μπορείς να φύγεις πριν τις 7πμ. Πρέπει να είσαι σπíti σου 12 ώρες. Αμα βγεις μπορεί να σε φυλακίσουν ή να σε σκοτώσουν. Κατοχή σημαίνει φυλακή. Κατοχή σημαίνει πολλές γυναίκες με μαύρα ρούχα. Κατοχή σημαίνει ότι όλος ο κόσμος είναι μαζί. Κατοχή σημαίνει ότι φτύνεις όλες τις σημαίες. Κατοχή σημαίνει ότι φτύνεις όλα τα σύννορα που υπάρχουν στον κόσμο. Κατοχή ση-

μαίνει ότι μπορεί να βρεθείς χωρίς να το περιμένεις σε μια φυλακή. Κατοχή σημαίνει ότι δεν περιμένεις να φας πρωινό με τη μάνα σου, κάθε βράδυ κοιμάσαι και περιμένεις να βρεθείς στη φυλακή. Μπροστά στις φυλακές του Ισραήλ, οι φυλακές του Χίτλερ είναι σαλόνια. Δεκαπέντε χρόνων πήγα φυλακή για 24 μήνες. Με πήραν στη 1ημ. Τα βασανιστήρια δεν μπορείς να τα φανταστείς. Θα σου περιγράψω μια μόνο στιγμή. Βρίσκεσαι σ' ένα δωμάτιο 5-6 άτομα. Σου βάζουν χειροπέδες από πίσω στα χέρια. Σου βάζουν δύο σκούλες στο κεφάλι για να μη βλέπεις κι ούτε ν' αναπνέεις καλά καλά. Κάθεται ένας πάνω στα γόνατά σου κι ο άλλος στα στήθος... Αυτός που είναι στα γόνατά σου πιέζει με όλη τη δύναμη τα γεννητικά όργανα. Ταυτόχρονα αυτό που κάθεται στο στήθος με το ένα χέρι πιέζει το λαιμό σου και με το άλλο σου κλείνει το στόμα και τα μάτια. Ο Χίτλερ ήταν πολύ άνθρωπος σε σύγκριση με τους ισραηλινούς. Τον πρώτο καιρό της Ιντιφάντα κάθε μήνα πέθαινε κι ένας στη φυλακή. Ζούμε το 1997 όπου κι ένας σκύλος έχει δικαιώματα. Όμως ο παλαιστίνιος πεθαίνει με τρόπο χειρότερο από του σκύλου. Κατοχή σημαίνει να μαθαίνει η μάνα ότι μόλις έχασε το παιδί της και ν' αρχίζει με τ' αδέρφια του να τραγουδάνε και να πηγαίνουν όλοι οι γνωστοί τους να τραγουδάνε και να μοιράζουν γλυκά στους δρόμους.

Η Ιντιφάντα είναι ένα κορυφαίο γεγονός που ενέπνευσε πολύ κόσμο. Πώς την εξηγείς;

Η Ιντιφάντα ήταν μια αυθόρμητη κίνηση του παλαιστινιακού λαού. Όποιο κόμμα λέει ότι ήταν πίσω από την Ιντιφάντα λέει ψέμμα. Συμμετείχε όλος ο λαός. Ήταν πολύ συνηθισμένο να γίνονται πορείες εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων. Η Ιντιφάντα έκανε το λαό να νοιώθει ότι πρέπει να συνεχίσει τον πόλεμο. Έκανε την PLO να δείξει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τα κατεχόμενα. Η Ιντιφάντα θα μπορούσε να κερδίσει πολλά πράγματα. Κι ίσως κάναμε λάθη. Τα κόμματα έβαλαν πολύ τη μύτη τους. Πήγαν να εκμεταλλευτούν το γεγονός με έναν τρόπο που δεν άρεσε σε πολύ κόσμο. Σε κάποιο σημείο η Ιντιφάντα έχασε την αυθόρμητη μορφή της. Περιοριζόταν σε μια κίνηση που υπαγορεύει ένα κείμενο που έρχεται από την Τυνησία, από το αρχηγείο της PLO. Όταν καθοδηγείς ένα τόσο μεγάλο λαϊκό κίνημα με ένα κείμενο από ένα μακρινό μέρος, δεν μπορείς να μπεις στην ουσία των πραγμάτων. Με την Ιντιφάντα θα μπορούσαμε να κερδίσουμε πολλά πράγματα. Για μας η Ιντιφάντα ήταν τρόπος ζωής. Οι ισραηλινοί δεν μας φόβιζαν. Ήταν μεγάλη τιμή η πας φυλακή, να τραυματιστείς, να σκοτωθείς. Είχαμε μεταξύ μας κόντρα ποιος θα είναι πιο μπροστά. Καθένας είχε ένα ρόλο. Άλλος κείμενα, άλλος συνθήματα, άλλος σημαίες. Ήταν ένας τρόπος ζωής που μας άρεσε πάρα πολύ. Νοιώθαμε ότι κάνουμε κάτι. Είχαμε ένα σκοπό που παλεύαμε.

Ο "Οσσι" ξανά στη φυλακή

Στις 9 Οκτωβρίου συνεχίστηκε η δίκη του ολικού αρνητή στρατεύσεως Οσμάν Μουράτ Ούλκε. Αντί για απολογία, υπέρασπισε για μια ακόμη φορά την επιλογή του ως αρνητή στρατεύσεως. Ακολούθησαν οι αγορεύσεις των συνηγόρων του και η δίκη διακόπηκε ξανά για τις 23 Οκτωβρίου, οπότε θα εκδοθεί η απόφαση του δικαστηρίου. Δεν επιτράπηκε σε δύο παρατηρητές από τη Διεθνή Αμνηστία και τη Γερμανική Επιτροπή για την Ειρήνη να παραστούν στη δίκη.

Ο Οσμάν κρατείται στη στρατιωτική φυλακή του Εσκίσεχιρ αφότου επικυρώθηκε από το Ανώτατο Στρατιωτικό Εφετείο η πρωτόδικη ποινή των πέντε μηνών για ανυποταξία. Από τη σύλληψή του όμως, έχει ήδη περάσει επτά μήνες στη φυλακή και κανονικά, αφού η ποινή του είναι μικρότερη από το χρόνο προφυλάκισης, η υπόθεση θα έπρεπε να κλείσει. Οι συνηγόροι του έχουν καταθέσει σχετική αίτηση. Αν αυτή γίνει δεκτή (και πρέπει να γίνει), τότε πιθανότατα ο Οσμάν θα οδηγηθεί στη στρατιωτική μονάδα στο Bilecik, όπου είχε αρχικά κληθεί να παρουσιαστεί για να υπηρετήσει τη θητεία του. Εκεί, θα αρνηθεί ξανά να υπηρετήσει και θα μεταφερθεί πίσω στο Εσκίσεχιρ, για να αντιμετωπίσει πάλι την κατηγορία της ανυποταξίας.

Παρακάτω, παρατίθεται ο λόγος του Οσμάν στο τέλος της δίκης.

"Σήμερα, θα ασχοληθώ με τις δύο από τις κατηγορίες σε βάρος μου, αυτές της "συνεχιζόμενης α-

νυπακοής" και της "λιποταξίας". Οι υπόλοιπες είναι άναξίες λόγου.

Τον περασμένο Δεκέμβριο, εκτιμήσατε ότι η επιστροφή μου σίπι μου αντί για τη στρατιωτική μονάδα μετά την απελευθέρωσή μου συνιστούσε "λιποταξία". Η θέση μου σχετικά με αυτή την υπόθεση ήταν γνωστή. Υπογράμμισα πολλές φορές ότι δεν θα παρουσιαζόμουν στο στρατό με τη θέλησή μου, ούτε όμως θα κρυβόμουν. Έτσι, ένα μήνα αργότερα, στις 28 Ιανουαρίου 1997, παρουσιάστηκα στο Στρατοδικείο της Άγκυρας, αν και γνώριζα πως θα με έστελναν στο στρατόπεδο. Σήμερα, πάλι, εμφανίζεται η ίδια κατηγορία, ενώ ξανά παρουσιάστηκα στη δίκη. Είναι ξεκάθαρο ότι ακόμη κι αν θεωρηθεί πως η ενέργειά μου εμπίπτει στο άρθρο νόμου περί "λιποταξίας", στην πραγματικότητα δημιουργεί μια νέα περίπτωση που αυτό το άρθρο δεν καλύπτει. Αυτή είναι η άρνηση στρατεύσεως που δεν προβλέπεται από τους νόμους και γι' αυτό δεν τιμωρείται από μόνη της. Η άρνηση στρατεύσεως δεν είναι ένα επαναλαμβανόμενο αδίκημα, αλλά μία στάση που υιοθετείται οικειοθελώς και έχει διαρκή εφαρμογή.

Τα παραπάνω ισχύουν και για τη "συνεχιζόμενη ανυπακοή". Δεν πρόκειται για ανυπακοή σε κάτι συγκεκριμένο, στη βάση της γενικής αποδοχής της στρατιωτικής αρχής. Η ανυπακοή μου είναι ολική και συνεχής, και άρα ενιαία, και αναφέρεται στον εξαναγκασμό της στρατιωτικής θητείας.

Όταν όμως κατηγορούμαι για "συνεχή ανυπακοή", η κατηγορία αναφέρεται στην άρνησή μου να φορέσω στολή. Έτσι, κάποιος που δεν ήταν ποτέ στρατιώτης θεωρείται ότι είναι, και κατηγορούμαι συνεχώς για το ίδιο πράγμα.

Αυτό είναι ένας φαύλος κύκλος. Και ο φαύλος κύκλος δημιουργήθηκε από το νομικό κενό σχετικά με την άρνηση στρατεύσεως και την προσπάθεια να καλυφθεί αυτό το κενό με άλλους νόμους που δεν ταιριάζουν με αυτή την περίπτωση.

Επιπλέον, το στρατοδικείο δεν είναι αρμόδιο να με δικάσει (αφού δεν υπήρξε ποτέ στρατιώτης), γεγονός που συμπληρώνει την εικόνα της αστήριχτης νομικής διαδικασίας που ακολουθείτε. Αν αυτή σας ικανοποιεί, εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα. Έχω ήδη διαδηλώσει την απόφασή μου να αρνηθώ τη στρατεύση, κι έτσι έχω πετύχει εξαρχής το σκοπό μου. Δεν με απασχολεί πως θα καταφέρετε να τα βγάλετε πέρα με την περίπλοκη νομικά υπόθεση. Όπως πάντα, απαιτώ την ακύρωση της δίκης. Το δικαστήριο είναι δικό σας, το ίδιο και η απόφαση.

Οσμάν Μουράτ Ούλκε
Εσκίσεχιρ, 9 Οκτωβρίου 1997"

Από τον Αντιπολεμικό Σύνδεσμο Σμύρνης
Για επικοινωνία: e-mail:
osi@info-ist.comlikn.apc.org

War Resisters' International

Εκτελέσεις στο Τέξας

Σε μια περίοδο όπου η θανατική ποινή καταργείται ή πέφτει σε αχρηστία στα περισσότερα κράτη του κόσμου, καθώς είναι όλο και λιγότερο κοινωνικά αποδεκτή, οι Η.Π.Α. όχι μόνο δεν ακολουθούν την παγκόσμια τάση, αλλά επιταχύνουν το ρυθμό εκτελέσεων και επιταχύνουν τις νομικές διαδικασίες που οδηγούν σε αυτή.

Ειδικά η πολιτεία του Τέξας, έχει το θλιβερό προνόμιο να συγκαταλέγεται ανάμεσα σε χώρες όπως η Κίνα, το Ιράν και η Νιγηρία, στις πρώτες σε αριθμό εκτελέσεων.

Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις όπου το νομικό σύστημα έστειλε στο θάνατο ανθρώπους, με τουλάχιστον ελλειπείς νομικές διαδικασίες. Ο Τζέσι Τζέικομπς εκτελέστηκε το 1995, αφού δύο διαφορετικά δικαστήρια δέχτηκαν δύο διαφορετικές εκδοχές του εισαγγελέα σχετικά με τη διάπραξη του εγκλήματος. Ο Τζορτζ Μακφάρλαντ καταδικάστηκε σε θάνατο αφού εκπροσωπήθηκε στη δίκη του από δικηγόρο που κοιμήθηκε κατά τη διάρκεια της. Οι ελπίδες του όμως για επανάληψη της δίκης του είναι λίγες, καθώς το 1995 το εφετείο επέτρεψε την εκτέλεση άλλου θανατοποινίτη του οποίου ο δικηγόρος είχε επίσης κοιμηθεί αντί να τον υπερασπίσει στο δικαστήριο.

Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που καταδικασμένοι σε θάνατο αποδείχτηκαν αθώοι. Επτά άτομα έχουν αποφυλακιστεί τα τελευταία χρόνια από την πτέρυγα μελλοθανάτων, αφού όμως πέρασαν κατά μέσο όρο δέκα χρόνια εκεί, περιμένοντας το θάνατο. Αντί όμως να ενισχύσει τις νομικές διαδικασίες και να προστατεύσει τη ζωή αθώων, η πολιτεία του Τέξας προτίμησε να συντομεύσει το χρόνο των εφέσεων και των απτήσεων χάριτος.

Η επικρατούσα αντίληψη σχετικά με τη θανατική ποινή αποκαλύπτεται από τη θέση του Γενικού Εισαγγελέα του Τέξας κατά τη διάρκεια δίκης στο Ανώτατο Δικαστήριο το 1993, ότι η εκτέλεση ενός αθώου από την πολιτεία δεν παραβιάζει το Σύνταγμα της χώρας, με την προϋπόθεση ότι το θύμα είχε μία δίκαιη δίκη.

Οι Η.Π.Α. έχουν την παγκόσμια πρωτιά σε θανατικές καταδίκες εφήβων. Το Τέξας βρίσκεται και ε-

κεί στην κορυφή. 25 από τους 62 συνολικά θανατοποινίτες έφηβους στις Η.Π.Α. αυτή τη στιγμή, βρίσκονται στο Τέξας. Οι 23 απ' αυτούς ανήκουν σε εθνικές μειονότητες.

Ο Ρόμπερτ Κάρτερ καταδικάστηκε σε θάνατο για έγκλημα που έκανε σε ηλικία 17 ετών. Σε αυτή την ηλικία, η πολιτεία του Τέξας δεν τον θεωρεί αρκετά υπεύθυνο για να ψηφίσει, να πει οιοτιδήποτε, να αγοράσει τσιγάρα, τον δίκασε και καταδίκασε όμως ως ενήλικα. Και αυτό, αν και είναι πνευματικά καθυστερημένος. Το δικαστήριο που τον καταδίκασε σε θάνατο το αγνοούσε αυτό, καθώς και οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να αποτρέψει την καταδίκη του σε θάνατο.

Ο Σίζαρ Φιέρο, μεξικάνικης καταγωγής, καταδικάστηκε σε θάνατο, αφού εξαναγκάστηκε σε ομολογία, εξαιτίας των απειλών προς την οικογένειά του. Γνώριζε πως η μεξικάνικη αστυνομία κρατούσε χωρίς κατηγορίες τον πατριό και την μητέρα του, και η αστυνομία του Τέξας του είπε ότι αν δεν ομολογούσε θα τους βασάνιζαν. Ο εισαγγελέας στη δίκη του κατέθεσε αργότερα υπόμνημα όπου υποστηρίζει ότι υπήρχε συνωμοσία από τη μεξικάνικη και την τεξανή αστυνομία με σκοπό την ομολογία και καταδίκη του Φιέρο, και πως αν το γνώριζε αυτό κατά τη διάρκεια της δίκης θα απέρριπτε την ομολογία, χωρίς την οποία θα αθωνόταν.

Άλλοι δώδεκα μεξικάνοι υπήκοοι βρίσκονται σε πτέρυγα μελλοθανάτων στο Τέξας αυτή τη στιγμή. Κανένας δεν ήξερε ότι είχε το δικαίωμα να ζητήσει νομική βοήθεια από το προξενείο του Μεξικού στην πολιτεία. Αυτό αποτελεί παραβίαση της Συνθήκης της Γενεύης.

Το νομικό σύστημα εξελίσσεται σε μια επιχείρηση, όπου τα έξοδα, δηλαδή οι νομικές διαδικασίες, πρέπει να συμπίπτουν, και το κέρδος, με τη βοήθεια του φτηνού εργατικού δυναμικού των φυλακισμένων να αυξηθεί. Μετά από δεκαετίες, άλλωστε, ξανάγινε πραγματικότητα το θέαμα των αλυσωμένων που κάνουν καταναγκαστικά έργα στους δρόμους. Αυτό είναι το όραμα της προόδου της Νέας Τάξης.

Πηγές: One World News, Διεθνής Αμνηστία

Αντιφασιστικές κινητοποιήσεις στη Γερμανία

Το Saalfeld είναι μια μικρή πόλη της πρώην Ανατολικής Γερμανίας. Τα τελευταία χρόνια, έχει αναπτυχθεί εκεί οργανωμένη νεοφασιστική δραστηριότητα. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να διαπραγματεύεται η JN (οργάνωση νεολαίας του φασιστικού κόμματος NPD) με τις τοπικές αρχές την ίδρυση ενός διαχειριζόμενου από αυτή κέντρου νεολαίας. Σε απάντηση στην προσπάθεια εδραίωσης των ναζί στην περιοχή, οργανώθηκε κινητοποίηση για το Σάββατο 11 Οκτωβρίου, με σύνθημα "Όχι ναζιστικό κέντρο στο Saalfeld". Στη διοργάνωση της συμμετείχαν διάφορες οργανώσεις, από την AA/BO (Αντιφασιστική Δράση / Πανεθνική Οργάνωση) μέχρι τοπικές αντιφασιστικές οργανώσεις και συνδικάτα. Πάντως, ο χριστιανοδημοκράτης δήμαρχος και ο σοσιαλδημοκράτης υπουργός Εσωτερικών του κρατιδίου της Θουριγγίας, όπου βρίσκεται το Saalfeld, υποστήριξαν στην απαγόρευση από την αστυνομία της πορείας, απαγόρευση που αργότερα έγινε δεκτή και από δικαστήριο. Παρά την απαγόρευση, οι αντιφασίστες προχώρησαν στην πραγματοποίηση της κινητοποίησης.

Στις 11 Οκτωβρίου, ελικόπτερα της αστυνομίας πετούσαν πάνω από το Saalfeld, ενώ επιστρατεύτηκαν τα σχολεία για να βρεθεί χώρος για τους 7.000 αστυνομικούς απ' όλη τη Γερμανία που είχαν συγκεντρωθεί στην πόλη. Τα τοπικά μ.μ.ε. κινδυνολογούσαν για τους επικίνδυνους ταραχοποιούς που θα έρχονταν. Σε όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στην πόλη, υπήρχαν μπλόκα της αστυνομίας. Το προηγούμενο βράδυ, η αστυνομία είχε κάνει έφοδο σε ένα αριστερό στέκι της πόλης και είχε συλλάβει 17 άτομα. Άλλοι 55 συνελήφθησαν στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης το πρωί, ως "ύποπτοι για αντιφασίστες". Στο Heilsberg, συνελήφθησαν 56 φασίστες, όταν η αστυνομία βρήκε 60 ρόπαλα και μαχαίρια, στρατιωτικά κράνη και πιστόλια φωτοβολιδών. Συνολικά, σε όλη την περιοχή της Θουριγγίας συνελήφθησαν 488 άτομα, κυρίως αντιφασίστες, στα πλαίσια της προσπάθειας της αστυνομίας να ματαιώσει την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης στο Saalfeld. Μια πορεία στην πόλη Halle, που κάλεσαν τοπικοί αντιφασίστες, επίσης απαγορεύτηκε. Το προηγούμενο βράδυ, πραγματοποιήθηκε εκεί επίθεση σε ναζιστική συγκέντρωση. Σε άλλη πόλη, 67 άτομα συνελήφθησαν επειδή ανέβηκαν στο τρένο για το Saalfeld.

Παρά τις προληπτικές συλλήψεις, διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν. Το απόγευμα του Σαββάτου, 300 περίπου άτομα εκλείσαν τον αυτοκινητόδρομο, όταν απαγορεύτηκε σε κομβόι αντιφασιστών να φτάσουν στο Saalfeld. Μετά από τρεις ώρες, η αστυνομία συμφώνησε να τους αφήσει να πάνε στο Leipzig, όπου έγινε αντιφασιστική συγκέντρωση 600 ατόμων, αλλά αντί γι' αυτό τους συνέλαβε και τους οδήγησε σε φυλακή, απ' όπου οι περισσότεροι αφέθηκαν ελεύθεροι το επόμενο πρωί. Άλλη αντιφασιστική διαδήλωσή πραγματοποιήθηκε στην πόλη Erfurt, με συμμετοχή 300 αντιφασιστών.

Εκπρόσωπος της AA/BO αποκάλυψε την αστυνομική επιχείρηση "νέο επίπεδο κρατικής καταστολής". Οι τοπικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, πάντως, δήλωσαν ότι οι ενέργειες της αστυνομίας δεν θα επηρεάσει καθόλου την απόφασή τους να συνεργάζονται με μαχητικές αντιφασιστικές οργανώσεις. Ήδη ετοιμάζεται νέα κινητοποίηση ενάντια στους φασίστες στο Saalfeld.

Πηγή: Arm The Spirit

Αθώωση του "Radikal"

Το Ανώτατο Δικαστήριο του Goblentz, στη Γερμανία, απέσυρε τις κατηγορίες κατά τεσσάρων ατόμων που θεωρούνταν από τις διωκτικές υπηρεσίες εκδότες του περιοδικού Radikal. Η απόφαση αυτή σημαίνει ότι και η δίωξη κατά του περιοδικού με το απολογικό πως αποτελεί "εγκληματική οργάνωση" είναι πια νομικά ανυπόστατη.

Οι τέσσερις είχαν συλληφθεί στις 13 Ιουνίου του 1995, κατά τη διάρκεια μιας ευρείας επιχείρησης με αστυνομικές εφόδους σε διάφορους αριστικούς "στόχους" σε όλη τη Γερμανία. Σε αντάλλαγμα για την απόσυρση των κατηγοριών, οι τέσσερις συμφώνησαν να καταβάλουν από 1.000 μάρκα στην ανθρωπιστική οργάνωση Medico International και να παρατηθούν από το δικαίωμα αγωγής για αποζημίωση εξαιτίας του χρόνου που παρέμειναν προφυλακισμένοι. Οι όροι αυτοί προστέθηκαν γιατί, αν και θεωρήθηκαν από το δικαστήριο αθώοι ως προς την κατηγορία της "εγκληματικής οργάνωσης", είχαν όμως παραβιάσει κάποιους νόμους σχετικά με τον τύπο, καθώς οι ανώνυμες εκδόσεις απαγορεύονται στη Γερμανία.

Παρά την εξέλιξη αυτή, πάντως, εκκρεμούν ακόμη αρκετές υποθέσεις με κατηγορούμενους για ανάμειξη στο Radikal. Διαδικασία ανάλογη με αυτή της δίωξης του Radikal, έχει ξεκινήσει ο Ομοσπονδιακός Εισαγγελέας και κατά του περιοδικού Interim.

FRANCISCO FERRER:

Η εκπαίδευση που οδηγεί στην ελευθερία

Στις 13 Οκτώβρη του 1909 εκτελέστηκε ο Francisco Ferrer, ο ιδρυτής του "Σύγχρονου Σχολείου", που αποτέλεσε πρότυπο όλων των μετέπειτα προσπαθειών για ελευθεριακή, εναλλακτική ή αντιταξιακή εκπαίδευση. Ο Ferrer εκτελέστηκε γιατί θεωρήθηκε υποκινητής της εξέγερσης του 1909 στη Βαρκελώνη. Οι εκτελεστές του δεν μπορούσαν να φανταστούν πως 27 χρόνια αργότερα, ιδέες σαν αυτές του Ferrer θα γεννούσαν τη μεγαλύτερη κοινωνική επανάσταση του αιώνα...

Ο Francisco Ferrer γεννήθηκε το 1849 στην Alella, μια μικρή πόλη κοντά στην Βαρκελώνη. Επηρεασμένος από τον ριζοσπάστη θείο του, συμμετείχε στο κίνημα του επαναστάτη δημοκράτη Manuel Zorrilla. Το 1885, μετά από ένα αποτυχημένο ένοπλο κίνημα, ο Ferrer αυτοεξορίστηκε στο Παρίσι. Εκεί γνώρισε με το μεγάλο ισπανό αναρχικό Anselmo Lorenzo και υιοθέτησε τις απόψεις του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού. Ταυτόχρονα, ήρθε σε επαφή με μια προσπάθεια που θα καθόριζε τη ζωή του. Ο γάλλος αναρχικός Paul Robin είχε δημιουργήσει στο Cernpuis ένα σχολείο, όπου έθετε σε έμπρακτη αμφισβήτηση τις αστικές αντιλήψεις για την εκπαίδευση. Η όλη προσπάθεια ήταν μια ιδέα της Louise Michel. Ο Ferrer αφιερώθηκε στο σχολείο του Robin, συνεισφέροντας σε αυτό πολλές δικές του ιδέες και προτάσεις. Μια ηλικιωμένη μαθήτρια του σχολείου, η Mile Meunier, πέθανε κληροδοτώντας στον Ferrer μια ετήσια εισφορά 12.000 γαλλικών φράγκων. Όταν οι γαλλικές αρχές χρησιμοποίησαν προσημαστικά κάποιες διατάξεις για να κλείσουν το σχολείο στο Cernpuis, ο Ferrer αποφάσισε να επιστρέψει στην Ισπανία για να θέσει σε εφαρμογή ένα μακρόπνοο σχέδιο σχετικά με το "Σύγχρονο Σχολείο".

Εκείνη την εποχή, το 70% του πληθυσμού της Ισπανίας ήταν αναλφάβητοι, ενώ το σύνολο της εκπαίδευσης βρισκόταν υπό τον έλεγχο της εκκλησίας. Τον Σεπτέμβριο του 1901, ο Ferrer ίδρυσε στην Βαρκελώνη το "Σύγχρονο Σχολείο". Στην αρχή συμμετείχαν δώδεκα κορίτσια και δεκαπέντε αγόρια. Μέσα σε δέκα μήνες ο αριθμός των μαθητών υπερδιπλασιάστηκε. Σύντομα έφτασαν τους 125. Μέσα σε τέσσερα χρόνια δημιουργήθηκαν δεκάδες άλλα σχολεία που λειτουργούσαν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό σύμφωνα με το μοντέλο που είχε δημιουργήσει στο "Σύγχρονο Σχολείο" ο Ferrer. Εκτός αυτού, ο Ferrer δημιούργησε έναν εκδοτικό οίκο, ο οποίος τύπωσε δεκάδες κοινωνιολογικά και επιστημονικά βιβλία, γραμμένα σε απλή γλώσσα, που διανέμονταν χέρι-χέρι σε ολόκληρη την Ισπανία, κύρια από περιπλανώμενους αναρχικούς προπαγανδιστές. Ήταν η πρώτη διάδοση της γνώσης στη γη της Ισπανίας.

Το εκπαιδευτικό πρόγραμμα του Ferrer περιελάμβανε πολλά στοιχεία που σήμερα θα φαινόταν συμβατικά, ωστόσο υπήρχαν ταυτόχρονα και άλλα τόσα που μέχρι και σήμερα δεν έχουν ξαναεμφανιστεί παρά μόνο σε πειραματικό επίπεδο. Και φυσικά, το σύνολο της προσπάθειας πρέπει να γίνει αντιληπτό στα πλαίσια της ολοκληρωτικής κυριαρχίας της εκπαίδευσης από μια από τις πιο αντιδραστικές εκκλησίες. Στα μάτια των ισπανών καθολικών, οι ιδέες του Ferrer δεν μπορούσαν παρά να είναι διαβολικές. Ο Ferrer βάσιζε το εκπαιδευτικό του σύστημα στις φυσικές επιστήμες και τον ορθολογισμό, πέρα και ενάντια σε οποιοδήποτε θρησκευτικό δόγμα. Είναι χαρακτηριστικό το περιστατικό της μεγάλης Παρασκευής του 1905, όταν ο Ferrer, σοκάροντας τους καθολικούς, διοργάνωσε μια μαζική εκδρομή εκατοντάδων μαθητών του στην εξοχή, ως μια συμβολική κίνηση ενάντια στον σκοταδισμό και υπέρ του "Σύγχρονου Σχολείου".

Στο σχολείο του Ferrer δεν υπήρχαν ούτε βαθμοί ούτε εξετάσεις και συστηματικά προσημαθόταν να αποφευχθεί οποιαδήποτε αίσθηση ανταγωνισμού. Με τα λόγια του Ferrer, στις σχολικές αίθουσες θα έπρεπε να κυριαρχεί "η αλληλεγγύη και η ισότητα". Σε μια εποχή όπου στα καθολικά σχολεία οι μαθητές τιμωρούνταν περμένον στα γόνατα με ραβδισμούς, στο "Σύγχρονο Σχολείο" οι δάσκαλοι έπρεπε "να αποφεύγουν κάθε είδος σωματικής ή ψυχικής τιμωρίας, αλλιώς θα εκδιώχνονταν οριστικά". Οι μαθητές είχαν το δικαίωμα να καθορίζουν οι ίδιοι το ρυθμό της διδασκα-

λίας, σύμφωνα με τις επιθυμίες τους. Σκοπός του σχολείου ήταν να καλλιεργήσει στους μαθητές "εχθρότητα για τις προκαταλήψεις", να δημιουργήσει "στέρεα μυαλά, ικανά να διαμορφώνουν τις δικές τους αντιλήψεις σχετικά με κάθε ζήτημα".

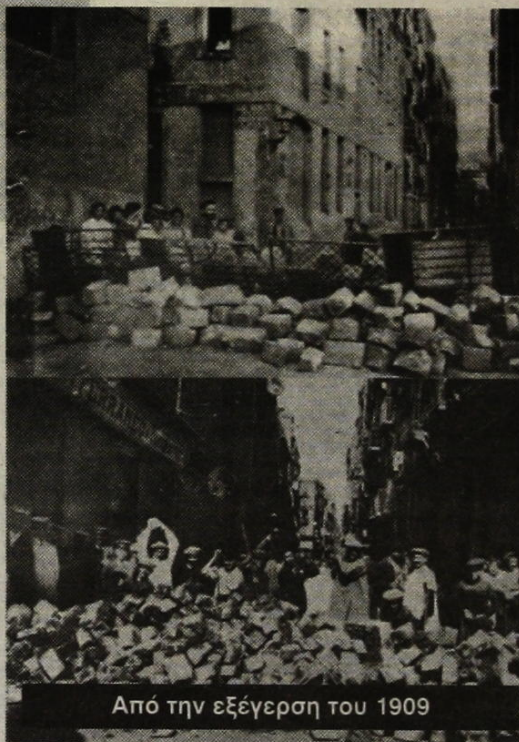
Το "Σύγχρονο Σχολείο" αναπτυσσόταν με γρήγορους ρυθμούς. Το 1906 υπήρχαν 34 σχολεία με περισσότερους από 1000 μαθητές που ακολουθούσαν στενά το παράδειγμα του σχολείου του Ferrer. Αυτή η κατάσταση προκαλούσε μεγάλη ενόχληση στην εξουσία, που αναζητούσε μια ευκαιρία για να ξεμπερδέψει με τον Ferrer. Η ευκαιρία δόθηκε το 1906, όταν ο Mateo Morral, που συμμετείχε στο τυπογραφείο του Ferrer, έκανε μια αποτυχημένη βομβιστική επίθεση ενάντια στο βασιλικό ζεύγος της Ισπανίας. Ο Morral αυτοκτόνησε, αλλά οι ισπανικές αρχές συνέλαβαν το Ferrer ως υποκινητή της ενέργειας. Στον ένα χρόνο που ο Ferrer παρέμεινε προφυλακισμένος, δεν μπόρεσαν να βρουν κάποιο στοιχείο που να τον συνδέει με την απόπειρα, κατάφεραν όμως να κλείσουν οριστικά το "Σύγχρονο Σχολείο".

Ο Ferrer, όταν αποφυλακίστηκε, επέστρεψε στο Παρίσι, όπου ίδρυσε τη "Διεθνή Ένωση για την Ορθολογική Εκπαίδευση". Παράλληλα, συνέχισε την έκδοση του περιοδικού του "Σύγχρονου Σχολείου" της Βαρκελώνης. Τα σχολεία που ακολουθούσαν το παράδειγμα του "Σύγχρονου Σχολείου" είχαν στο μεταξύ αποστασιοποιηθεί από τον Ferrer μετά τη σύλληψη και την φυλάκισή του. Ωστόσο, η επιρροή του στο ισπανικό εργατικό κίνημα, όπου ήδη κυριαρχούσαν οι αναρχοσυνδικαλιστές, είχε φτάσει στο αποκορύφωμα και το εκπαιδευτικό του έργο συνεχιζόταν από δεκάδες πρωτοβουλίες σε ολόκληρη την Ισπανία. Στις 11 Ιούλη του 1909, η ισπανική κυβέρνηση ανακοίνωσε γενική επιστράτευση για τον πόλεμο ενάντια στο Μαρόκο. Στην Βαρκελώνη, χιλιάδες γυναίκες έφραξαν τις σιδηροδρομικές γραμμές από όπου θα αναχωρούσαν τα τρένα με τους στρατιώτες, ενώ στο κάλεσμα μιας "Επιτροπής για Γενική Απεργία", που είχε σχηματισθεί από τους γνωστούς αναρχοσυνδικαλιστές Jose Remero και Miguel Moreno, ανταποκρίθηκαν δεκάδες χιλιάδες εργάτες.

Οι σοσιαλιστές προσπάθησαν να περιορίσουν την αναταραχή σε μια αντιπολεμική διαμαρτυρία μόνο, όμως οι εργάτες της Βαρκελώνης προχώρησαν σε μια γενικευμένη εξέγερση. Παντού υψώθηκαν οδοφράγματα, ενώ καταλήφθηκαν στρατώνες και μοιράστηκαν όπλα. Οι στρατιωτικές μονάδες αρνήθηκαν να ανοίξουν πυρ. Οι σιδηροδρομικές γραμμές ανατινάχθηκαν για να αποτραπεί η μεταφορά στρατευμάτων από άλλο σημείο της Ισπανίας. Μέσα σε μια έκρηξη οργής ενάντια στον βάρβαρο ισπανικό καθολικισμό, πυρπολήθηκαν 80 εκκλησίες. Για μια βδομάδα η Βαρκελώνη βρισκόταν στα χέρια των εργατών. Τελικά η κυβέρνηση κατόρθωσε να συγκεντρώσει ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις, οι οποίες, μετά από σκληρές μάχες, κατάφεραν να κάψουν την αντίσταση των εργατών. Στις 31 Ιούλη κατέλαβαν την Βαρκελώνη. Στις μάχες έχασαν τη ζωή τους 600 εργάτες. Επιβλήθηκε στρατιωτικός νόμος σε ολόκληρη την Ισπανία.

Ο Ferrer επικηρύχθηκε ως ηθικός αυτουργός των γεγονότων. Το Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς συνελήφθη και κλείστηκε στο διαβόητο φρούριο Montjuich στην Βαρκελώνη.

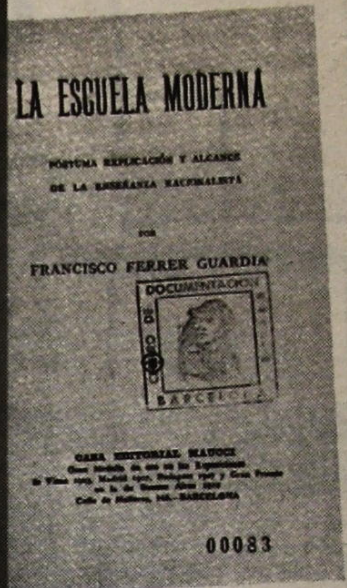
Πραγματοποιήθηκε μια εσπευσμένη δίκη, όπου με διάφορες απίστευτες κατασκευασμένες καταθέσεις το δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Ferrer ήταν ο υπεύθυνος της εξέγερσης του Ιούλη. Παρά τις διεθνείς αντιδράσεις, στις οποί-

ες συμμετείχαν χιλιάδες άνθρωποι σε διάφορες χώρες του κόσμου, ανάμεσά τους ο Μπέρναρ Σω, ο Ουέλς, ο Άρθουρ Κόναν Ντόυλ κα, ο Ferrer εκτελέστηκε με τουφεκισμό στις 13 Οκτώβρη του 1909.

"Και αν, ακόμα ο Ferrer είχε πράγματι οργανώσει την εξέγερση, αν είχε πολεμήσει στα οδοφράγματα, αν είχε πετάξει εκατό βόμβες, δεν θα ήταν τόσο επικίνδυνος για την καθολική εκκλησία και τον δεσποτισμό όσο με την αντίθεσή του στην πειθαρχία και την καταναγκασμό. Γιατί εκεί βασίζονται όλα τα δεινά του κόσμου. Δουλεία, υποταγή, φτώχεια, αθλιότητα, όλες οι κοινωνικές ανισότητες. Πράγματι, ο Ferrer ήταν επικίνδυνος. Γι' αυτό έπρεπε να πεθάνει (...). Μπροστά στο απόσπασμα, ο Ferrer δεν χρειάστηκε τα ψέμματα των παπάδων για να πάρει κουράγιο. Τον στήριξε η συνείδησή πως οι δήμευτές του εκπροσωπούσαν ένα κόσμο που πέθαινε, ενώ η ζωντανή αλήθεια ήταν μαζί του. Μια εποχή που πεθαίνει και μια ζωντανή αλήθεια. Οι ζωντανοί θάβουν τους νεκρούς".

Emma Goldman, 1911

Ολόκληρη η αξία της εκπαίδευσης βρίσκεται στο σεβασμό στη φυσική, διανοητική και ηθική βούληση του παιδιού. Όπως στην επιστήμη καμία απόδειξη δεν γίνεται αποδεκτή παρά μόνο μέσα από γεγονότα, έτσι δεν υπάρχει πραγματική εκπαίδευση παρά μόνον όταν αυτή είναι απελευθερωμένη από κάθε δογματισμό, μια εκπαίδευση που αφήνει στο ίδιο το παιδί τον ορισμό της προσπάθειάς του και περιορίζεται στην υποστήριξη αυτής της προσπάθειας. Δεν υπάρχει τίποτα πιο εύκολο από την καταστράτηγηση αυτής της αρχής και τίποτα πιο δύσκολο από τον σεβασμό της. Η εκπαίδευση είναι βίαιη, περιοριστική, εξουσιαστική. Πραγματικός παιδαγωγός είναι εκείνος που προστατεύει το παιδί από την επιβολή των δικών του απόψεων, αυτός που ανταποκρίνεται στις ενέργειες του ίδιου του παιδιού.

Λέμε άφοβα πως θέλουμε ανθρώπους ικανούς να βελτιώνουν ασταμάτητα τον εαυτό τους, ικανούς να καταστρέφουν και να επαναδημιουργούν ακατάπανστα το περιβάλλον τους, αλλάζοντας τον ίδιο τους τον εαυτό. Ανθρώπους που η διανοητική τους ανεξαρτησία θα είναι η μεγαλύτερη δύναμή τους, που δεν θα τους σταματούν δεσμά, πάντα έτοιμοι να αποδεχθούν το καλύτερο, ευτυχημένοι από το θρίαμβο των νέων ιδεών, που θα ελπίζουν να ζήσουν μια πληθώρα ζωών μες στη ζωή τους. Η κοινωνία τους φοβάται τέτοιους ανθρώπους. Γι' αυτό ποτέ δεν θα αποδεχθεί μια εκπαίδευση που θα είναι ικανή να μας τους προσφέρει.

Francisco Ferrer

U2 ΡΟΛΟΜΑΡΤΑΒ2 ΡΟ2ΗΘΡΜΑΤ

ΟΛΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ. Σίγουρα όλος αυτός ο τζετζελές με την συναυλία των U2 δεν είναι αθώος. Τεράστια ποσά θ' αλλάξουν τσέπες. Φυσικά τ' αφεντικά της πόλης θα γίνουν πλουσιότερα και το πλήθος των αφελών μουσικόφιλων φτωχότερο. Όμως το ζήτημα δεν είναι απλά χρηματικό. Δεν θα γίνει φτωχότερη η τσέπη μας, αλλά η ζωή μας.

Η Θεσσαλονίκη είναι μια πόλη στα πρόθυρα της νευρικής κρίσης. Η κατάσταση πάει απ' το κακό στο χειρότερο. Η πόλη δεν είναι κατοικήσιμη. Οι κάτοικοί της δεν έχουν μεταξύ τους καμία σχέση, μισούν την ίδια την πόλη και την γειτονιά που μένουν. Το κεφάλαιο, η ονομασία της σχέσης ανάμεσα στους εργαζόμενους και τ' αφεντικά τους, διέλυσε κάθε μορφή κοινότητας και κοινωνικής αλληλεγγύης. Η εξατομίκευση των εργαζομένων, που προκάλεσε το κεφάλαιο, συμπληρώνεται από το μπάτζμα του ελεύθερου χρόνου, με ψευτο-ανάγκες που δημιουργούν οι διαφημιστές. Το θέαμα, η κοινωνική σχέση των προσώπων μέσω εικόνων, είναι ο φρουρός αυτού του κατακερματισμού. Η βιομηχανία μολύνει όχι μόνο τον αέρα, το νερό και τα τρόφιμα, αλλά την ίδια τη ζωή. Οι δημόσιοι χώροι καταστρέφονται συστηματικά, ο καθένας ξεδεύει όλη τη μέρα του στο κυνήγι της επιβίωσης. Η εργασία γίνεται μια αδιάφορη δραστηριότητα που στρέφεται ενάντια στον εργαζόμενο. Η κατοίκηση μετατρέπεται σε στέγαση και τα διαμερίσματα-κλουβιά αποβλακώνουν τη σκέψη και τυποποιούν την φαντασία. Το εμπόρευμα έχει αντικαταστήσει τις κοινωνικές σχέσεις. Τα πάντα πουλιούνται και αγοράζονται. Ο έρωτας, η φιλία, η αλληλεγγύη δεν είναι παρά αντικείμενα συναλλαγής. Στα σχολεία-φυλακές καταστρέφουν την ικανότητά σου να σκέφτεσαι και να μαθαίνεις. Στα εργοστάσια η καταναγκαστική εργασία σου σπάει τα νεύρα, σου φθείρει το σώμα και το μυαλό. Η επιθυμία για συνάντηση, για συνενόηση, για επικοινωνία, το ίδιο το θαύμα και το νόημα της ζωής μετατρέπεται σε ανάγκη, πουλιέται κι αγοράζεται, καθορίζεται από τους νόμους της οικονομίας. Είναι διάχυτη παντού μια αίσθηση παραίτησης και ματαιότητας. Τα φαινόμενα της κοινωνικής αποσύνθεσης ολοένα και πληθαίνουν. Η καθημερινή ζωή αποπνέει μούχλα και απόγνωση.

Τ' αφεντικά της πόλης, παρ' όλη την εξουσία που έχουν πάνω στις ζωές μας, και παρ' το γενικευμένο καθεστώς της παθητικότητας και της υποταγής που έχουν επιβάλλει, εξαναγκάζονται να παραμορφώνουν και ν' απομακρύνουν τα πραγματικά κοινωνικά προβλήματα, μέσω κατασκευασμένων γιορτών και παραπλανητικών ψευδοκριτικών, επιδιώκοντας την συγκάλυψη των πραγματικών αιτίων. Οι γιγάντιες συναυλίες, τα ψεύτικα πανηγύρια και η συστηματική αυτοκαταστροφή της κοινωνικής μνήμης δεν έχουν άλλο στόχο από το να εξασφαλίσουν την κοινωνική συναίνεση στις επιλογές της εξουσίας, να σκεπάσουν και να μεταμφιέσουν την ξέφρενη λεηλασία της ζωής και των κατακερματισμό των ανθρωπίνων ικανοτήτων και επιθυμιών.

Οι ειδικοί της κοινωνικής αμνησίας και της αποχωνωτικής μαζικής ψυχαγωγίας θέλουν να καλύψουν το γεγονός ότι ο πολιτισμός της μηχανοποιημένης εργασίας και της επιτηρούμενης συνενόησης γεννά δυστυχία, αρρώστια, θάνατο. Κάδουν τα πάντα προκειμένου να απείρουν την αυταπάτη στους εργαζόμενους ότι για τα προβλήματά τους είναι υπεύθυνοι οι ίδιοι, ότι η μισθωτή εργασία και η πληρωμένη διασκέδαση ανταποκρίνονται σε "φυσικές συνθήκες" που είναι πέρα από τον έλεγχό τους. Ωστόσο συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Οι καθημερινές δραστηριότητες των ανθρώπων αναπαράγουν την κύριαρχία των αφεντικών. Η άρνηση των διαταγών τους, μπορεί να μετατρέψει την καθημερινότητα από κόλαση σε

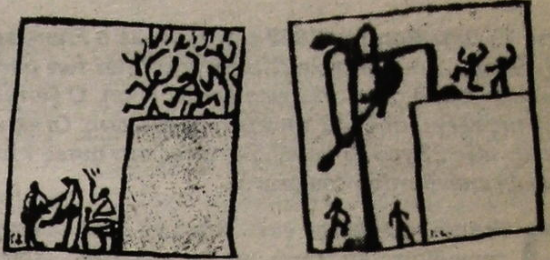
συμπόσιο χαράς και δημιουργίας. Οι ξενέρωτες γιορτές του θεάματος είναι το πέπλο που ρίχνουν οι εκμεταλλευτές, ώστε να κρύψουν το γεγονός ότι εμείς οι ίδιοι, με την εργασία μας και τη συμμετοχή μας, χτίζουμε τις αλυσίδες της υποδούλωσής μας, και επομένως οι ίδιοι μπορούμε να τις σπάσουμε. Οι θρησκευτικού τύπου παραστάσεις ενισχύουν τις συνθήκες απομόνωσης και μοναξιάς, κρύβοντας τον ορίζοντα της ιστορικής προοπτικής της αυτοδιεύθυνσης.

Ο οργουελιανός big brother πραγματώνεται κυριολεκτικά μέσα από τις "αναπλάσεις" συγκεκριμένων σημείων της πόλης, την επανομηματοδότηση του πρόσφατου παρελθόντος και της ιστορικής πρακτικής, των συνειδητών προσπαθειών για ριζικές αλλαγές στην πραγματικότητα. Εκεί που προηγουμένως το σύγχρονο προλεταριάτο προσπαθούσε ν' ανακαλύψει αποτελεσματικούς τρόπους αντίθεσης στις νέες τακτικές του κράτους και της οικονομίας, τώρα καλλιτέχνες επιδεικνύουν το κενό της ύπαρξής τους (όμως ταυτόχρονα και τις ικανότητες τους σαν επιχειρηματίες), χέρι-χέρι με τις "προοδευτικές δυνάμεις της αγοράς" και τους παντοτινούς εγγυητές τους: την αστυνομία.

Σήμερα την καταστροφή των ιστορικών πόλεων στις αναπτυσσόμενες χώρες δεν την αναλαμβάνουν οι βομβαρδισμοί, όπως έγινε κατά τη διάρκεια του Β παγκόσμιου πολέμου. Αυτό το αφήνουν για περιοχές του "τρίτου" κόσμου (Σεράγεβο, Βηρυτός, κλπ.). Την θέση του πυροβολικού την έχουν καταλάβει οι πολεοδόμοι και οι εργολάβοι, που στα βήματα των πρώτων αστικών κυβερνήσεων, διαλύουν τις ιστορικές γειτονιές φυτεύοντας παντού εμπορικά κέντρα και "ζώνες" κατανάλωσης, αυτοκινητόδρομους ταχείας κυκλοφορίας και συμπαιγές συνοικίες-υπνωτήρια, πετυχαίνοντας έτσι το όνειρο όλων των κατεστημένων εξουσιών: την κατάργηση του δρόμου, την κατάργηση της συνάντησης και της άμεσης επικοινωνίας, διατηρώντας μ' αυτό τον τρόπο την εξατομίκευση και τον διαχωρισμό των εργαζομένων.

Την καταστολή και την πειθαρχία των ταξικών αγώνων δεν την αναλαμβάνουν πλέον αποκλειστικά οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους σε συνεργασία με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Στην εποχή μας, την διασφάλιση της κυριαρχίας την αναλαμβάνει η πολιτιστική βιομηχανία και τα μμε, εξαλείφοντας την ιστορική γνώση, κατασκευάζοντας ψευδο-περιβάλλοντα που μνύουν το υπάρχον και επιδιώκουν την άκριτη αποδοχή του, επιβάλλοντας στερεότυπα συμπεριφοράς που παγιώνουν τον κατακερματισμό του προσώπου και της κοινότητας.

Οι προλεταριακές εξεγέρσεις που σημάδεψαν τις ανεπτυγμένες περιοχές του βιομηχανικού πολιτισμού, κατά την περίοδο των δεκαετιών του '60 και του '70, δίδαξαν πολλά στους ιδιοκτήτες αυτών των κοινωνιών. Σήμερα αναγκάζονται ν' αντιμετωπίσουν την φτώχεια του "ελεύθερου" χρόνου, όχι μόνο για ν' αποσυμπιέσουν την κρίση της κυκλοφορίας του κεφαλαίου, επεκτείνοντας και εμβαθύνοντας την εξουσία του, με αποτέλεσμα την εμπορευματοποίηση κάθε κοινωνικής δραστηριότητας, αλλά, πολύ περισσότερο, για να προφυλά-

ξουν και να διατηρήσουν τις σημερινές απάνθρωπες συνθήκες.

Το αδιέξοδο του κατοίκου της σύγχρονης πόλης, όπου η αναζήτηση της ζωής στο σινεμά και στα κέντρα μαζικής εκτόνωσης απονεκρώνει όχι μόνο τη σκέψη αλλά και τις αισθήσεις, δείχνει και το μέγεθος του κινδύνου που τους απειλεί. Το ανικανοποίητο που νιώθει ο καθένας όταν δουλεύει και όταν διασκεδάζει, αποδεχόμενος τον ρόλο του ως εξάρτημα του μηχανισμού της παραγωγής και της κατανάλωσης, γεννά συγκρούσεις, αμφισβήτηση, άρνηση της κανονικότητας και της ρουτίνας.

Ο θεσμός της πολιτιστικής πρωτεύουσας δεν είναι παρά η απόπειρα του κράτους στις απόπειρες του σύγχρονου προλεταριάτου να επαναδιαδικάσει τον ερημωμένο, απ' το εμπόρευμα, δημόσιο χώρο. Η βίαιη εισβολή

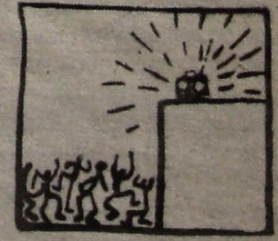
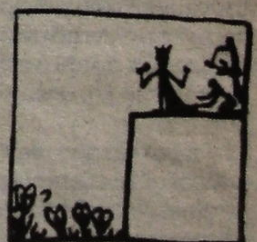
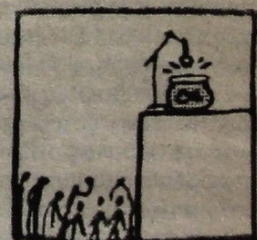
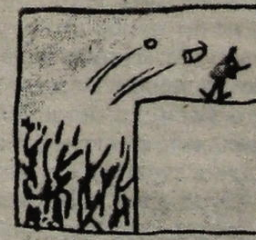
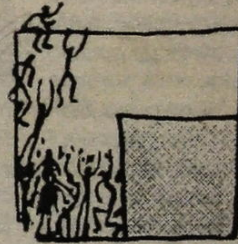
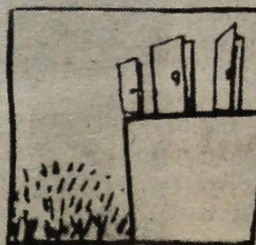
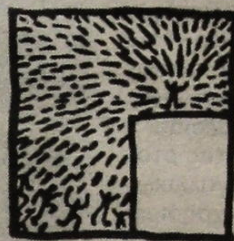
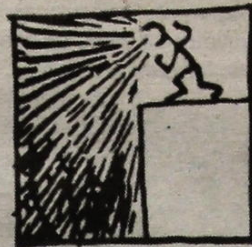
του εκσυγχρονισμένου καπιταλισμού στην Ελλάδα προκάλεσε κοινωνικές ρήξεις και συγκρούσεις που δεν είχαν προηγούμενο. Παρά τις καθυστερήσεις που κληρονόμησε από την αριστερά, ο Χώρος της Αντιεξουσίας κατόρθωσε ν' ακολουθήσει τις επαναστατικές εκρήξεις που συγκλόνισαν την Ευρώπη, των οποίων το αποκορύ-

φωμα υπήρξε ο Μάης του '68. Οι ταραχές που ξεσπούσαν στις πρώτες μεγάλες συναυλίες στις

αρχές του '80, οι συγκρούσεις με την αστυνομία εναντίον της συνεχούς επιτήρησης στις πλατείες και στους δρόμους, οι πειραματισμοί σχετικά με τους νέους τρόπους επαναστατικής σκέψης και δράσης, έθεσαν ένα καινούργιο κοινωνικό ζήτημα που δεν

το είχε αγγίξει το παλιό εργατικό κίνημα: το ζήτημα του ελεύθερου χρόνου και της χρήσης του, το ξεπέρασμα των χειραγωγημένων διασκέδαστων και του ποιοτικού μετασχηματισμού τους.

Η συνέχεια (και το τέλος) στο επόμενο φύλλο

Κείμενο και σκίτσα από φυλλάδιο που μοιράστηκε στη συναυλία των U2

